

Szkolenie zimowe  
(27 grudnia 2010 r. – 1 stycznia 2011 r.)

## STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE KSIĘGI IZAJASZA

### HASŁA:

Wszyscy ludzie potrzebują niezrównanego Boga,  
przychodzącego Chrystusa, chwały Jahwe, która jest centrum  
ewangelii dla nowego stworzenia, żywego i nieprzemijającego słowa Bożego,  
by narodzić się na nowo i mieć życie wieczne  
oraz żeby Pan Jahwe się uzewnętrznił, objawił Pan Jezus Chrystus.

Musimy uporać się ze swoim upadłym ciałem  
dzięki Duchowi życia, porzucić świat i zwrócić się do Boga  
dzięki miłości Ojca, a także pokonać Szatana dzięki słowu Syna  
i przejść przez śmierć, by umrzeć dla swego „ja”  
dzięki mocy zmartwychwstania przez wzgląd na Ciało Chrystusa.

Wszyscy, którzy są w Chrystusie i którzy są jedno z Chrystusem  
i wyswobadzają Boży lud oraz budują Jego dom i Jego królestwo,  
są sługami Jahwe – wielkim zbiorowym Chrystusem,  
takim samym jak pojedynczy Chrystus, są sługą Bożym.

Bóg chce, abyśmy nauczyli się jednego –  
powstrzymywać to, co robimy, obierać Chrystusa, który nas zastępuje,  
i trzymać się z dala od wszystkiego, co smakuje inaczej niż Chrystus.

Pan Jahwe pragnie uzyskać na swoje mieszkanie grono ludzi,  
w których może wejść – kościół, który jest domem modlitwy  
i domem Jego piękna, gdzie będzie można ujrzyć chwałę Bożą.

Owocem tego, że wierzący radują się Chrystusem  
i ogłaszają Go jako jubileusz Bożej łaski będzie pełne  
radowanie się Chrystusem jako jubileuszem  
w tysiącletnim królestwie i najpełniejsze radowanie się Nim  
w Nowej Jeruzalem w nowym niebie i nowej ziemi.

**Ogłaszać wszechzawierającego Chrystusa,  
Jahwe Zbawiciela, jako dobrą nowinę**

Wersety biblijne: Iz 40,1-26.

- I. Wszechzawierający Chrystus to Jahwe Zbawiciel, dobra nowina – Iz 40,5.9; 43,3.11; 45,21; 49,26; 60,16:**
- A. Słowo „Jahwe” znaczy „Ten, który był, który jest i który będzie” – Wj 3,14:
1. Imię Boga to „Jestem”; Jego imię to po prostu czasownik „być”:
    - a. Słowo „Jestem” wskazuje na Tego, który jest samoistny, którego istota nie jest zależna od niczego innego, jak tylko od Niego samego.
    - b. „Jestem” jest również wiekuisty; znaczy to, że istnieje wiecznie, nie ma ani początku, ani końca.
    - c. Poza Bogiem wszystko inne jest niczym; tylko On jest, u Niego jest rzeczywistość istnienia – Iz 40,12-18.
  2. Bóg żąda, byśmy wierzyli w to, że On jest – Hbr 11,6.
- B. Jezus to Jahwe – Wj 3,14; J 18,4-6:
1. Pan Jezus jest „Jestem” – wiecznym, samoistnym, wiekuistym Bogiem, Tym, który jest dla nas wszystkim – 8,24.28.58.
  2. Imię „Jezus” znaczy „Jahwe Zbawiciel” lub też „zbawienie Jahwe” – Mt 1,21.
- C. Przyjście wszechzawierającego Chrystusa jako dobrej nowiny zostaje ogłoszone jako przyjście Jahwe, naszego Boga (Iz 40,3), przyjście Jahwe chwały (w. 5), Pana Jahwe, który przychodzi z mocą, by panować (w. 9-10) i Pasterza, który karmi swe stado (w. 11).
- II. Słowo pociechy wypowiedziane do serca Jeruzalem to w rzeczywistości ogłoszenie ewangelii; to, że słowo zostało wypowiedziane do serca, świadczy o tym, że dotyczy ono wewnętrznego człowieka, a nie zewnętrznego – w. 1-2.**
- III. Chrystusa, który jest Jahwe Zbawicielem, zapowiedział i wprowadził głos (Jana Chrzciciela) wołającego na pustyni – w. 3-4; Mt 3,1-3:**
- A. Utorować czy też przygotować drogę Jahwe to przygotować swoje serce; Pan musi wyprostować dzięki nawróceniu każdą część i zaułek naszego serca, by móc w nas wejść i być dla nas życiem oraz objąć nas w posiadanie – Iz 40,3; Prz 4,20-23; Mt 5,8; 15,7-8; Łk 1,17; Ef 3,16-17.
- B. Utorować drogę Jahwe to utorować drogę Jezusa, który jest nowotestamentowym Jahwe; droga Jezusa to dla naszego Boga szosa, która świadczy o tym, że Jezus jest naszym Bogiem – Iz 40,3; Mt 1,21.
- IV. Chrystus, który jest chwałą Jahwe, jest objawieniem się Jahwe – Iz 40,5:**
- A. Chwała Jahwe to centrum ewangelii dla nowego stworzenia – 2 Kor 4,4-6; Hbr 1,3; Łk 1,78:
1. Chwała to wyraz Boga – J 1,1.14.
  2. Chrystus jest odbiciem Bożej chwały, odbicie to jest niczym świecenie słońca – Hbr 1,3; Łk 1,78-79.
  3. Gdy pojawił się Chrystus, objawiła się chwała Jahwe i ujrzeni ją poszukujący Boga i wierzący w Chrystusa – Mt 17,1-2.5; Łk 2,25-32; 9,32; J 1,14; 2 P 1,16-18.
  4. Dla tych, na których zaświecił Chrystus, jest On chwałą Boga i nadzieją chwały w nich – Kol 1,27; 2 Kor 3,15-16.18.
- B. Ewangelia jest ewangelią chwały Chrystusa, która rozświetliła się, promieniuje i świeci w sercu człowieka – 4,4:
1. Rozświetlenie, oświecenie, które daje nam poznać chwałę ewangelii Chrystusa, jest wynikiem świecenia Boga w naszym sercu – w. 6.
  2. Świecenie Boga w naszym sercu wnosi w nas skarb, Chrystusa chwały, który jest ucieleśnieniem Boga; w ten sposób staje się On dla nas życiem oraz wszystkim – w. 7.
- V. Jahwe objawia się dzięki temu, że mówi – J 1,1.14.29.32.36.42.51; 3,34; 7,16-17; 14,24:**
- A. Słowo Boże to w rzeczywistości Chrystus, ucieleśnienie Boga, jako Boża ewangelia – Iz 40,8; Kol 2,9; Rz 1,1.3-4.16; 10,6-8.
- B. Ojciec posłał Pana Jezusa, by wypowiadał słowo Boże służące wyrażeniu Boga; w Jego słowach, Jego przemawianiu, Bóg objawia i przedstawia nam siebie – J 1,1.14.18; 3,34; 5,36-37; 7,17; 14,10.

C. Cała upadła rasa ludzka jest niczym wędnąca trawa, a chwała jej przypomina opadający kwiat trawy; kiedyś wierzący w Chrystusa tacy byli, lecz żywe i nieprzemijające słowo Pana zmieniło ich naturę i uczyniło ich żywymi oraz nieprzemijającymi na wieki – Iz 40,6-8; 1 P 1,23-25:

1. Kto przyjmuje Chrystusa, chwałę Boga, jako żywe i nieprzemijające słowo Boże, staje się odrodzoną osobą, ma życie wieczne i będzie żyć na wieki – J 1,12-13; 3,15.
2. To żywe słowo wniosło w nas życie wieczne i nas odrodziło, my zaś przyjęliśmy życie wieczne, by codziennie z niego korzystać – 1 P 1,23-25.
3. Słowo Pańskie trwa na wieki i ożywia ludzi, którzy mogą dzięki temu mieć udział w Jego życiu wiecznym i z niego czerpać – Iz 40,6-8; 1 P 1,23-25; Obj 2,7.

**VI. Księga Izajasza 40,9-26 objawia Pana Jahwe – uzewnętrznienie się Pana Jezusa Chrystusa, niezrównanego Boga:**

A. „Oto wasz Bóg!” – w. 9:

1. Oto objawienie się Pana Jahwe, pojawienie się samego Boga jako Pana Jezusa Chrystusa, Zbawiciela, gdy staje się On człowiekiem w wyniku wcielenia – Mt 1,18-23; Łk 1,35; J 1,1.14.
2. Jezus, który jest Jahwe, jest naszym Bogiem; objawienie się Jahwe to pojawienie się Jezusa – w. 1, 14; 8,24.28.58; Mt 1,21.
3. Chrystus jest w pełni Bogiem, który objawił się w ciele – 1 Tm 3,16:
  - a. Słowo, które jest Bogiem, stało się ciałem – J 1,1.14.
  - b. Chrystus we wcieleniu jest całym Bogiem, który objawił się w ciele – 1 Tm 3,16.
  - c. W Chrystusie mieszka cała pełnia boskości na sposób ciała – Kol 2,9.
4. Takie krótkie oświadczenie – „Oto wasz Bóg!” – to dobra nowina – Iz 40,9.

B. Pan Jahwe jako Jezus Chrystus jest Władcą, który przychodzi jako Ktoś potężny i nami włada; jest Sędzią, który nas nagrodzi bądź ukarze – w. 10; Mt 2,6; 25,14-30; 2 Kor 5,10.

C. Chrystus jako Ktoś potężny, kto włada i sądzi, przychodzi i jest Pasterzem; dba o stado w ten sposób, że panuje nad owcami i karci je oraz karmi swe stado, gromadzi baranki swoim ramieniem, niesie na swoim łonie, a karmiące młode prowadzi – Iz 40,11; Mt 2,6; 9,36; J 10,2-4.11.14.

D. Chrystus jest Świętym, wiecznym Bogiem, Jahwe, Stwórcą krańców ziemi, który zasiada nad kręgiem ziemi – Iz 40,22.25-26.28a:

1. Ponieważ Jezus jest Święty, jest nieograniczony, niezgłębiony, niezrównany i wzniosły; niko go i niczego nie da się z Nim porównać – w. 12-18.28b.22a:
  - a. Wszyscy ludzie są jak kropla wody z wiadra, jak pyłek na wadze; są niczym, nawet mniej niż niczym, są marnością, pustką – Iz 40,15.17; Lm 1,2; zob. Pnp 1,1.
  - b. Prawidłowe głoszenie wszechzawierającego Chrystusa, który jest dobrą nowiną, ewangelią, sprawia, iż ludzie uświadamiają sobie, że są niczym i że Chrystus jest wszystkim – Iz 40,15.17.
2. Im bardziej uświadomimy sobie, że poza Chrystusem jesteśmy niczym, pustką i marnością, tym więcej będziemy cenili Chrystusa, uważali Go za skarb i dążyli do tego, by się Nim napęlniać, przesycać i przepajać – Flp 3,7-8.

**VII. To, co mówi prorok w Księdze Izajasza 40 – jak ogłasza wszechzawierającego Chrystusa, Jahwe Zbawiciela, jako dobrą nowinę – stanowi doskonały przykład głoszenia ewangelii; wszyscy ludzie potrzebują niezrównanego Boga (w. 18-26), przychodzącego Chrystusa (w. 3), chwały Jahwe, która jest centrum ewangelii dla nowego stworzenia (w. 5), żywego i nieprzemijającego słowa Bożego, by narodzić się na nowo i mieć życie wieczne (w. 6-8) oraz żeby Pan Jahwe się uzewnętrzniał, objawił Pan Jezus Chrystus (w. 9-12).**

## **Żyć w rzeczywistości nowego stworzenia**

Wersety biblijne: Iz 40,3-5.28-31.

**I. Pierwsze trzydzieści dziewięć rozdziałów Księgi Izajasza, odpowiadających trzydziestu dziewiciu księgom Starego Testamentu, koncentruje się przede wszystkim na starym stworzeniu, zaś ostatnie dwadzieścia siedem rozdziałów, odpowiadających dwudziestu siedmiu księgom Nowego Testamentu – na nowym stworzeniu – 2 Kor 5,17; Ga 6,15:**

- A. Księga Izajasza 40 ukazuje zwiastowanie ewangelii (odpowiada to czterem Ewangeliom – Iz 40,1-5), zbawienie w wyniku odrodzenia (odpowiada to księdze Dziejów Apostolskich – Iz 40,6-8) i przeobrażenie (odpowiada to Listom – Iz 40,28-31); to objawienie Boga, który staje się człowiekiem w wyniku wcielenia, dzięki czemu człowiek może stać się Bogiem (w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie) w wyniku odrodzenia i przeobrażenia – treści odwiecznej Bożej ekonomii.
- B. Księga Izajasza 40, a także Nowy Testament mówią na początku o przyjściu Jana Chrzciciela, który wprowadził oczekiwanego Chrystusa, dzięki czemu zapoczątkowane zostało nowe stworzenie – w. 3-5; Mk 1,1-11.
- C. Stare stworzenie nie ma boskiego życia ani natury; ma je za to nowe stworzenie, utworzone z wierzących, którzy narodzili się z Boga (J 1,13; 3,15; 2 P 1,4); wierzący zatem są nowym stworzeniem (Ga 6,15) nie według starej natury upadłego ciała, lecz według nowej natury boskiego życia (Rz 6,4; 7,6).

**II. Jana Chrzciciela przedstawia Elias (Łk 1,17), który jest typem wieku starotestamentowego wraz ze starotestamentową ekonomią, zaś Pana Jezusa przedstawia Elizeusz, który jest typem wieku nowotestamentowego wraz z nowotestamentową ekonomią (4,27); w świetle Drugiej Księgi Królewskiej 2,1-15 zmiana wieku na wiek nowego stworzenia nastąpiła w wyniku pójścia do czterech miejsc: Gilgal, Betel, Jerycho i rzekę Jordan:**

- A. W Gilgal Boży lud poddany został obrzezaniu w celu uporania się z jego upadłym ciałem – Joz 5,2-9; Kol 2,11; J 3,6; Ga 5,16-17.24-25.
- B. Betel to miejsce, gdzie porzucamy świat i w pełni zwracamy się do Boga, obierając Go za wszystko – Rdz 12,8; 13,3-4.
- C. Jerycho, pierwsze miasto pokonane przez Jozuego i lud Izraela po wejściu do pięknej ziemi, symbolizuje Bożego wroga, Szatana – Joz 6,1-27; Ef 6,12; Rz 16,20.
- D. Rzeka Jordan, w której zaczęto chrzczyć w Nowym Testamencie, oznacza śmierć – Mt 3,5-6.16-17:
  - 1. Aby przejść przez rzekę Jordan, Elias uderzył wodę płaszczem, który obrazuje wylanego Ducha, Ducha mocy – 2 Krl 2,8; Łk 24,49; Dz 1,8.
  - 2. Duch mocy uporał się z rzeką śmierci, dzięki czemu Elias i Elizeusz mogli ją przekroczyć.
- E. Oznacza to, że zostaniemy pochwyceni tak jak Elias lub otrzymamy moc Ducha tak jak Elizeusz i dokona się w naszym doświadczeniu zmiana wieku ze starotestamentowego na nowotestamentowy; warunkiem tej zmiany jest uporanie się ze swoim upadłym ciałem dzięki Duchowi życia (Ga 5,16-17.24), porzucenie świata i zwrócenie się do Boga dzięki miłości Ojca (1 J 2,15-17), a także pokonanie Szatana dzięki słowu Syna (Obj 12,11; Mt 4,4) i przejście przez śmierć, by umrzeć dla swego „ja” dzięki mocy zmartwychwstania przez wzgląd na Ciało Chrystusa (Rz 6,3-4; Ga 2,20; Flp 3,10; Mt 16,24).
- F. Prócz tego musimy „rozedrzeć swoje szaty na dwie części” (2 Krl 2,12), czyli przestać cenić to, czym jesteśmy i co umiemy zrobić (zob. Mt 16,24); dzięki temu wchodzimy w nowy wiek nowego stworzenia, wiek Bożej nowotestamentowej ekonomii w łasce, którą jest Bóg czyniący wszystko za nas i dający nam siebie, byśmy z Niego korzystali (J 1,1.14-17).

**III. Jan z urodzenia był kapłanem, nie służył jednak z Zachariaszem w świątyni, tylko przebywał na pustkowiu, nosił ubiór dzikusa, żywił się jak dzikus i postępował jak dzikus; wyparł się całego starotestamentowego kapłaństwa, lecz jego dzieło zapoczątkowało kapłaństwo w Nowym Testamencie i służyło nowemu stworzeniu – Mk 1,1-4:**

- A. Pierwszym nowotestamentowym kapłanem ewangelii Bożej był Jan Chrzciciel, poprzednik Pana Jezusa – zob. Rz 15,16.

- B. Głosił on chrzest nawrócenia dla przebaczenia grzechów jako ewangelię Jezusa Chrystusa; jego posługa była „początkiem ewangelii Jezusa Chrystusa, Syna Bożego” – Mk 1,1.
  - C. Jan nie składał w ofierze byków ani kozłów (Hbr 10,1-4), lecz grzeszników zbawionych w wyniku tego, co głosił (Mk 1,5).
  - D. Kapłaństwo nowotestamentowe ofiarowuje grzeszników zbawionych i przeniesionych w Chrystusa, który jest główną ofiarą; składa się ich w ofierze Bogu w Chrystusie, z Chrystusem i jedno z Chrystusem jako Jego powiększenie, które stanowi część nowego stworzenia – 1 P 2,5; Rz 15,16; 12,1; Kol 1,28-29.
- IV. Księga Izajasza 40,28-31 ukazuje odrodzoną i przeobrażoną osobę, która jest jedno z odwiecznym Bogiem i przebywa całkowicie w nowym stworzeniu – „Czy nie wiesz tego? Czyś nie słyszał? Jahwe to Bóg wieczny, Stwórca krańców ziemi. On się nie męczy ani nie nuży, nie sposób zbadać Jego zrozumienia. On dodaje mocy zmęczonemu a tego, który nie ma żadnej siły, moc rozmnaża. Chłopcy się męczą i nużą, chwieją się słabnąc młodzieńcy, lecz ci, którzy oczekują Jahwe, nabierają siły, wzbijają się w górę na skrzydłach jak orły, biegną, a nie mdleją, idą, a nie ustają”:**
- A. Księga Izajasza 40 porównuje ze sobą Ezechiasza, pobożnego człowieka, który przebywał nadal w starym stworzeniu (rozdz. 36–39), i odrodzonego oraz przeobrażonego człowieka w nowym stworzeniu; apostoł Paweł najlepiej przedstawia tego typu osobę, którą opisuje rozdział 40 Księgi Izajasza.
  - B. Pan dodaje mocy zmęczonemu, a tym, którzy nie mają siły, przynosi moc – w. 29; Ef 6,10; Flp 4,12-13; 2 Tm 2,1-2; 4,7.
  - C. Oczekiwać wiecznego Boga to położyć sobie kres, czyli zatrzymać siebie w życiu na co dzień, w działaniach, aktywności i przyjąć Boga w Chrystusie jako swoje życie, osobę i zastępstwo – Iz 8,17; Ga 2,20; Hbr 12,2; Kol 4,2.
  - D. Kto tak oczekuje, dozna odnowienia i wzmocnienia do tego stopnia, że wzbije się na skrzydłach jak orzeł; taki przeobrażony człowiek będzie nie tylko szedł i biegł, lecz również szybował w niebiosach, wysoko ponad wszystkimi ziemskimi przeszkodami.
  - E. Orzeł obrazuje potężnego, górującego nad wszystkim Boga, zaś jego skrzydła – moc zmartwychwstania Chrystusa (Bożą łaskę, siłę i moc, które On stosuje wobec nas) – Wj 19,4; 1 Kor 15,10; 2 Kor 1,12; 4,7; 12,9:
    1. Skrzydła orła służą czterem żywym stworzeniom do koordynowania się i poruszania jako jedna istota (Ez 1,11); oznacza to, że nasza koordynacja nie odbywa się w nas samych, lecz w Bogu i dzięki boskiej mocy, sile i łasce.
    2. Skrzydła orle służą nie tylko do poruszania się, lecz również do ochrony; niezależnie od tego, co robimy i czym jesteśmy, wszystko to musi odbywać się przez łaskę Pana i Jego moc; jednocześnie ocenia nas, okrywa, Pańska łaska i Jego moc – Ps 17,8; 57,2; 63,8; 91,4; 2 Kor 12,9b.
    3. Dwa skrzydła służyły żywym stworzeniom za okrycie, co pokazuje, że w koordynacji nie powinniśmy eksponować siebie, lecz ukrywać się pod Pańską łaską – 3,5-6; 12,9; Flp 3,3.
  - F. Obyśmy byli jak Paweł, który znajdował się całkowicie w nowym stworzeniu; staremu stworzeniu został u niego położony kres, zwolniono je i zastąpiono i teraz u Chrystusa obecne jest nowe stworzenie – Ga 2,20; 6,15-18; zob. Rz 6,4; 7,6.

**Chrystus – Sługa Jahwe ukazany w formie typu  
przez króla Persji Cyrusa, Izrael oraz Izajasza**

Wersety biblijne: Iz 41,2.25; 45,13.1; 48,14; 46,11; 44,28; 41,8-16;  
42,1; 43,10; 44,1-5.21; 46,13; 48,16; 49,1-4; 50,4-9.

**I. Rozdziały 41–66 Księgi Izajasza objawiają Chrystusa, który jest sługą Jahwe:**

- A. Chrystusa, Sługę Jahwe ukazują w Księdze Izajasza w formie typu trzy postaci: pogański król Persji Cyrus, wybrany zbiorowy lud Boży, Izrael oraz prorok Izajasz; wszystkie te postaci były sługami Bożymi w typologii.
- B. Wszystkie trzy postaci – Cyrus, Izrael i Izajasz – czyniły to samo: zaspokajały Boga, służąc Mu, uwalniając Boży lud, budując Boży dom, świątynię, oraz budując Boże królestwo symbolizowane przez miasto Jeruzalem; stąd też wszystkie one symbolizują Chrystusa, Bożego Sługę – Łk 4,18-21; Mt 16,18-19.
- C. Wszyscy, którzy są w Chrystusie (1 Kor 1,30) i którzy w ten sposób są jedno z Chrystusem i wyswobadzają Boży lud oraz budują Jego dom i Jego królestwo, są sługami Bożymi; ci, którzy są jedno z Chrystusem, stali się wielkim zbiorowym Chrystusem (12,12; Kol 3,10-11), takim samym jak pojedynczy Chrystus, są świadectwem i sługą Bożym:
  - 1. Bądźmy jedno z Chrystusem i wyswobadzajmy Boży lud z niewoli Szatana, pomagając mu powrócić do radowania się Bogiem jako swoją własnością; głoszenie przez nas ewangelii służy uwalnianiu tych jeńców i czynieniu ich synami Bożymi, członkami Chrystusa i częściami składowymi nowego człowieka – Iz 61,1-2; Łk 4,18-21; Mt 12,28-29; Ga 3,26; Rz 12,4-5; Kol 3,10-11.
  - 2. Bądźmy jedno z Chrystusem i wyswobadzajmy Boży lud z Babilonu (odstępczego świata chrześcijańskiego) i od zasady Babilonu; wszystko, co babilońskie, daje Szatanowi podstawę do pokonania ludu Bożego – Iz 48,20; 41,21-29; Obj 17,3-5; Joz 7,21.
  - 3. Bądźmy jedno z Chrystusem i budujmy kościół – Bożą świątynię i Boże królestwo – Ef 2,21-22; Mt 16,18-19.24; 1 Kor 14,4b; Rz 14,17-18.

**II. Chrystusa, Sługę Jahwe symbolizuje Cyrus, król Persji – Iz 41,2.25; 45,13.1; 48,14; 46,11; 44,28:**

- A. Jahwe wzbudził Cyrusa (41,2a.25a; 45,13a; Dz 3,26a), namaścił go (Iz 45,1a; Łk 4,18a) i umiłował (Iz 48,14b; Mt 3,17).
- B. Cyrus uczynił to, co podobało się Bogu względem Babilonu (Iz 48,14; 46,11), który symbolizuje Kościół rzymskokatolicki (Obj 17,3-5).
- C. Był Bożym doradcą (Iz 46,11b) i podporządkował narody oraz panował nad królami (41,2b.25; 45,1b; Ezd 1,2a; Dz 5,31; Obj 1,5a).
- D. Jako pasterz Jahwe, Cyrus wypełnił pragnienia Jahwe – Iz 44,28:
  - 1. Cyrus służył Bogu pokonując Babilon, Bożego wroga (48,14), który pojmał Jego lud i zniszczył świątynię (2 Krl 24–25), ogłaszając uwolnienie Izraela z niewoli i wydając dekret pozwalający Żydom na odbudowanie ich świątyni w Jerozolimie (Iz 45,13; Ezd 1,2-3).
  - 2. Te trzy rzeczy to typy symbolizujące pokonanie Szatana przez Chrystusa (Hbr 2,14), uwolnienie Jego wierzących z niewoli Szatana (Łk 4,18; Ef 4,8) oraz budowę kościoła, Bożej świątyni (Mt 16,18; Ef 2,21).
  - 3. Poddając sobie Babilon i uwalniając jeńców izraelskich oraz wydając Izraelowi nakaz zbudowania świątyni i miasta ich Boga i wspierając ich w tym (Ezd 1), Cyrus czynił to, co podobało się Bogu – Iz 48,14:
    - a. Bóg kocha Izrael, kocha swoje królestwo symbolizowane przez miasto Jeruzalem, a także kocha swój dom symbolizowany przez świątynię.
    - b. To, że Bóg posłużył się pogańskim królem, by uczynić to, co miał w swym sercu, wiązało się z miłością; stąd też Bóg kochał Cyrusa – w. 14.

**III. Chrystusa, Sługę Jahwe symbolizuje Izrael – 41,8-16; 42,1; 43,10; 44,1-5.21; 49,3; 46,13:**

- A. Izrael symbolizuje Chrystusa ze względu na wypełnienie słowa pociechy wypowiedzianego przez Jahwe – 40,1-2.
- B. Izrael został wybrany przez Jahwe i był podtrzymywany prawicą Jego sprawiedliwości – 41,10.
- C. Izrael pokonał wrogów za sprawą Jahwe i radował się oraz chlubił w Nim, Świętym Izraela – w. 8-16; 42,1a; Rz 8,37; 1 Tes 2,19-20.

- D. Izrael był świadkiem Jahwe – Iz 43,10; Obj 1,5a; 3,14; Dz 1,8.
- E. Duch Jahwe został wylany na Izraela, by błogosławić jego potomstwo – Iz 44,1-5.21; Mt 3,16; Łk 4,18-19.
- F. Jahwe był otoczony chwałą w Izraelu – Iz 43,7; 49,3; 46,13b; J 17,1; 12,28:
1. Izrael jest sługą Bożym jeśli chodzi o wypełnienie Bożego pragnienia w Jego ekonomii, by uzyskać zbiorowy wyraz ze względu na swoją chwałę – Iz 43,7:
    - a. Bóg miał posłużyć się ludem Izraela, by ten wyrażał Go w sposób zbiorowy.
    - b. W tym znaczeniu Izrael był jedno z Chrystusem jako Boży sługa – 41,8; 45,4; 49,3; Oz 11,1; por. Mt 2,15.
    - c. Sługa Jahwe jest kimś zbiorowym, a Izrael był częścią tego zbiorowego sługi – Iz 41,8.
  2. W obecnym wieku kościół, będący świadectwem Boga, służy Bogu i wyraża Boga, Jego chwałę – Obj 1,2; Ef 3,21; Ga 6,16.
  3. Otoczenie Boga chwałą jest celem naszej służby; najwyższym rodzajem służby jaki możemy wyświadczyć Bogu jest wyrażać Go w Jego chwale – Ef 1,23; 1 Kor 10,31.

#### **IV. Chrystusa, Sługę Jahwe symbolizuje prorok Izajasz – Iz 48,16; 49,1-4; 50,4-9:**

- A. Izajasz symbolizuje Chrystusa, Sługę Jahwe (Mk 10,45) ze względu na Boże przemawianie (Pwt 18,15; J 3,34; 14,24):
1. Izajasz służył Bogu, był Jego ustami i wypowiadał Jego słowo, które jest ucieleśnieniem Jego samego – Iz 49,1-4.
  2. Prorokowanie Izajasza dopomogło w uwolnieniu Izraela i odbudowaniu świątyni oraz miasta.
- B. W wersecie 4 Izajasz symbolizuje Chrystusa:
1. Ludzie niesłusznie osądzali Chrystusa myśląc, iż Jego słowo jest niczym i że wypowiadane jest na próżno; Chrystus jednak był pewien, że przyjdzie od Boga należna Mu sprawiedliwość – 1 P 2,23.
  2. Bóg wysoko ceni słowo Chrystusa (por. Mt 24,35) i nagrodzi Go za Jego przemawianie.
- C. Księga Izajasza 50,4-5 mówi o pouczeniu, jakie Izajasz otrzymał jako sługa Jahwe; stąd też Izajasz symbolizuje Chrystusa, który przyjmował pouczenia od Boga.
- D. Izajasz był typem Chrystusa w życiu, które prowadził:
1. Księga Izajasza 50,6-9 pokazuje, jakie życie prowadził Izajasz, będąc sługą Jahwe.
  2. Wersety te opisują życie, jakie prowadził Pan Jezus na ziemi – Mt 26,67; 1 P 2,23.

## Poselstwo czwarte

### Chrystus Sługą Jahwe

Wersety biblijne: Iz 42,1-3; 50,4-7; 53,2-3; 41,21-29; 43,10-11; 44,8; Mt 12,18-20.

- I. Źródłem Chrystusa jako Sługi Jahwe jest Jego boskość (Iz 42,1.6; 49,5.7-8), zaś Jego umiejętności spoczywają w Jego człowieczeństwie, w Jego ludzkich cnotach (42,2-4):
- II. Księga Izajasza 52,13–53,12 objawia, że Chrystus jest Sługą Jahwe nie w ekonomii starotestamentowej, lecz nowotestamentowej; rozdział 53 tej Księgi to jedyny rozdział w Starym Testamencie, który ma nowotestamentowy koloryt, smak i klimat.
- III. Księga Izajasza zawiera szczegółowe proroctwo na temat Chrystusa, Sługi Jahwe:
  - A. Chrystus, Sługa Jahwe, jest wybranym Jahwe i Jego umiłowanym; w Nim Jahwe ma upodobanie – Iz 42,1; Mt 12,18:
    1. Bóg wybrał Jezusa Chrystusa, Sługę Jahwe, spośród miliardów ludzi.
    2. Bóg Go wybrał, bo miał w Nim upodobanie; stał się On zatem upodobaniem Bożego serca – Iz 3,17; 17,5.
  - B. Na Chrystusie, Słudze Jahwe, spoczywał Duch Jahwe – Iz 42,1; Mt 12,18:
    1. Duch Jahwe to sam Jahwe; złożenie przez Jahwe swego Ducha na Jezusie (3,16; Łk 4,18; J 1,33) oznacza zatem, że dał On siebie Jezusowi i że Jahwe i Jezus, Jego Sługa, są jedno.
    2. Podczas chrztu Chrystusa Duch Święty zstąpił na Niego jako moc służąca wypełnieniu Bożej ekonomii; wyposażony w Ducha Jahwe, który na Nim spoczął, głosił On narodom sprawiedliwość – Iz 42,1; Mt 12,18.
  - C. Chrystus, Sługa Jahwe, nie wołał ani nie podnosił swego głosu – Iz 42,2; Mt 12,19:
    1. Nie wołał i nie słyszano Jego głosu na ulicy; zamiast tego był cichy i spokojny; nigdy nie czynił z siebie kogoś wielkiego – zob. J 7,3-9.
    2. Pan Jezus, pełniąc swą posługę, nie spierał się z innymi ani nie działał na swoją rzecz; nie miał sławy ani nie szukał rozgłosu.
  - D. Chrystus, Sługa Jahwe, nie złamie nadłamanej trzciny ani nie ugasi tłącego się knota – Iz 42,3; Mt 12,20:
    1. Świadczy to o tym, że był On pełen miłosierdzia; niezależnie od tego, jak bardzo Mu się przeciwstawiano, drzwi miłosierdzia i łaski były u Niego stale otwarte.
    2. Obecnie część ludu Pańskiego przypomina nadłamaną trzcinę, która nie wydaje dźwięków muzyki, część zaś przypomina tłący się knot, z którego nie można wykrzesać światła; Pan Jezus jednak nie „złamie” tych, którzy są „nadłamanymi” ani nie „zgaasi” tych, którzy są jak tłący się knot.
    3. Pan Jezus wybierze niektóre nadłamane trzciny i tłące się knoty i wydoskonali ich, tak iż staną się użyteczni w Jego rękach w doprowadzeniu do zwycięstwa sprawiedliwości – w. 20.
  - E. Chrystus, Sługa Jahwe, był skłonny się unieść – Iz 50,6; Mt 26,67.
  - F. Chrystus, Sługa Jahwe, był mężem boleści, ludzie Nim wzgardzili i odepchnęli Go; nie był mężem radości i szczęścia, gdyż Jego życie było życiem boleści i smutku – Iz 53,2-3.
  - G. Chrystus, Sługa Jahwe, nie wypowiadał własnych słów – Iz 50,4-5:
    1. Miał język uczącego się i mówił zgodnie z tym, jak Bóg Go uczył – w. 4.
    2. Pan Jahwe budził Go każdego ranka, budził Jego ucho, by słuchał jak ten, który się uczy – w. 4.
    3. Pan Jezus nigdy się nie buntował; zawsze za to był posłuszny i słuchał słowa Bożego – w. 5.
    4. Pan Jezus, mając ucho i język tego, kto się uczy, wiedział, jak „znużonego pokrzepić słowem”; takie słowo mogło usłużyć życiem – w. 4a; J 6,63.
  - H. Chrystus, Sługa Jahwe, ufał Bogu i uczynił swą twarz jak krzemień; wypełniając Boży zamysł, był silny – Iz 50,7:
    1. W kwestii wypełniania Bożej woli Chrystus był bardzo silny – J 6,38.
    2. Pan Jezus, krocząc Bożą drogą w celu wypełnienia Bożej woli, miał twarz niczym twardy kamień – Mk 10,32-34:
      - a. Gdy czas śmierci się zbliżył, Chrystus, Sługa Jahwe, udał się ochotczo do Jerozolimy, siedł przed swoimi uczniami tak szybko i odważnie, że wprowadził ich tym w zdumienie – w. 32.
      - b. Tak okazał swoje posłuszeństwo Bogu aż do śmierci (Flp 2,8) zgodnie z radą Bożą (Dz 2,23) po to, by wypełnił się Boży plan odkupienia (Iz 53,10).

- c. Pan Jezus wiedział, że dzięki swej śmierci zostanie otoczony chwałą w zmartwychwstaniu (Łk 24,25-26) i uwolni się Jego boskie życie, zradzając licznych braci, którzy Go wyrażą (J 12,23-24; Rz 8,29).

**IV. W świetle Księgi Izajasza 41,21-29 Chrystus, Sługa Jahwe, ujawni fałsz i marność bożków:**

- A. Wszystko poza Chrystusem jest fałszywe, marne, jest bożkiem – 42,8; 43,10-11; 46,5.9:
1. W świetle wersetów 46,1-2 i 5-7 bożki Babilonu są pozbawione mocy i bezużyteczne i nie można porównać ich z Jahwe.
  2. Wszystko, co zastępuje Boga i zajmuje Jego pozycję, jest bożkiem; dzisiejsze społeczeństwo zachęca ludzi do czynienia sobie bożków.
- B. W Pierwszym Liście Jana 5,21 bożki odnoszą się do heretyckich namiastek prawdziwego Boga i tego wszystkiego, co zamienia rzeczywistego Boga; jesteśmy prawdziwymi dziećmi prawdziwego Boga, dlatego powinniśmy mieć się na baczności i wystrzegać się heretyckich namiastek oraz wszelkich próżnych zamienników naszego prawdziwego i rzeczywistego Boga, z którym jesteśmy jedno organicznie i który jest dla nas życiem wiecznym – w. 20.
- C. Jako ci, których Chrystus zastąpił i którzy czekają na Niego po to, by radować się Bożą mocą życia w łasce, jesteśmy członkami Chrystusa i sługami Jahwe wraz z Chrystusem i w Nim na sposób zbiorowy; jako członki Chrystusa, jesteśmy typem Chrystusa, niosącym podwójne świadectwo – Iz 40,31; 1 Kor 12,12:
1. Świadczy o tym, że jesteśmy niczym, że Chrystus nas „zwolnił” i zastąpił oraz że jest On dla nas wszystkim – On, który jest naszą rzeczywistością, centrum i wszystkim – J 14,6; Kol 1,18; 2,9.16-17; 3,4.10-11; Ga 2,20.
  2. Zaświadczamy również o fałszu i marności bożków, których głową jest Szatan oraz o tym, że wszystko poza Chrystusem jest fałszywe, marne, jest bożkiem – Iz 41,21-29.
  3. O tym, że Jahwe jest jedynym Bogiem może zaświadczyć jedynie grono tych, którzy są Jego świadkami – 43,10-11; 44,6.8; Dz 1,8.

## Poselstwo piąte

### Wszelchzawierający Chrystus i Jego cztery etapy w świetle Bożej nowotestamentowej ekonomii

(1)

#### Chrystus na etapie wcielenia

Wersety biblijne: Iz 52,14–53,3; 1 Kor 1,22-24; 2 Kor 8,9; Mk 6,1-6.

#### I. Zamyśł towarzyszący Bożemu poruszaniu na etapie wcielenia polega na tym, by:

- A. Wnieść Boga w człowieka – Mt 1,20-21.23; Iz 7,14; 9,5.
- B. Uczynić Boga człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie – J 1,1.14; 12,24.
- C. Scalić Boga z człowiekiem, żeby Bóg i człowiek byli jedno – Kpł 2,4-5.
- D. Dokonać Bożego odkupienia dla człowieka – Rz 8,3; 1 P 1,18-20; Hbr 9,26.28.12; 2,14.
- E. Zrealizować Boże zbawienie w człowieku – 1 Tm 1,15.
- F. Udzielić człowiekowi boskiego życia – 1 J 4,9.

#### II. Wcielony Zbawiciel jest ramieniem Jahwe; ramię Jahwe to sam Bóg w swej zbawczej mocy – Iz 53,1b:

- A. Gdy Pan Jezus wyszedł głosić ewangelię, objawiło się ramię Jahwe – Łk 4,14.18-19; Mk 1,14-15.
- B. „Ramię Jahwe” to wyrażenie starotestamentowe, zaś nowotestamentowe to „moc Boża” – 1 Kor 1,24.
- C. Chociaż Chrystus objawił się jako ramię Jahwe, wielu nie zobaczyło, że to On jest Jahwe, który przychodzi w mocy, by ich zbawić; nie uwierzyli, gdyż wyrósł On przed Jahwe jako delikatna roślina i korzeń z suchej ziemi – Iz 53,2a; J 1,46; Mt 13,55.
- D. Gdy Pan Jezus powróci, resztki Izraela nawróci się, będzie biadać i zostanie zbawiona (Za 12,10-14; Rz 11,26-27); w owym czasie przyznają się oni do tego, o czym mówi pięćdziesiąty trzeci rozdział Księgi Izajasza i prawdziwie poznają jego smak.

#### III. Chrystus, Ten, który jest w pełni Bogiem, symbolizowany przez ramię Jahwe, moc Boga, stał się doskonałym człowiekiem, którego symbolizuje mąż boleści – w. 1b, 3a; J 1,1.14; 1 Tm 2,5:

- A. Ramię Jahwe to Jahwe w swej mocy, a mąż boleści to Jezus; te dwie rzeczy razem równają się wcieleniu.
- B. W Pierwszym Liście do Koryntian 1,22-24 „ukrzyżowany Chrystus” jest tożsamy z „mężem boleści” w Księdze Izajasza 53,3, zaś „moc Boża” z „ramieniem Jahwe” w wersecie 1.

#### IV. Pan Jezus, doskonały człowiek, prowadził ludzkie życie w uniżeniu i boleści – w. 2-3:

- A. Wyrósł On przed Jahwe niczym delikatna roślina i korzeń z suchej ziemi – w. 2a:
  - 1. Roślina odnosi się tu do odrostu, który jest miękki, mały i delikatny; ponieważ był On niepozornym, delikatnym człowiekiem, nikt nie zwracał na Niego uwagi.
  - 2. Wyrósł On niczym korzeń z suchej ziemi, czyli w trudnych warunkach; znaczy to, że narodził się w biednej rodzinie – w. 2a; Łk 2,21-24; zob. Kpł 12,8; 2 Kor 8,9.
  - 3. Pan Jezus wychowywał się w domu ubogiego cieśli we wzgardzonym mieście Nazaret i wzgardzonym regionie, Galilei; tak wypełniły się słowa o suchej ziemi w Księdze Izajasza 53,2a.
  - 4. Otoczenie było dla Niego suchą ziemią, czyli że nie okazało Mu w ogóle pomocy:
    - a. Wszystko co miał, pochodziło od Boga; niczego nie otrzymał ani od otoczenia, w jakim się znalazł, nie oczekiwał żadnej zachęty, wsparcia ani pociechy.
    - b. Przez całe życie naszego Pana zadowolenie dawała Mu Boża wola; zadowalał się On jedynie Bogiem – J 4,34; 5,30; 6,38.
    - c. Nasz Pan nigdy się nie zniechęcał (Iz 42,4; 49,4); nie pokładał nadziei w świecie i nie oczekiwał, że coś od niego otrzyma; miał jedynie nadzieję w Bogu i tylko w Nim doznawał zadowolenia.
    - d. Ci, co mają zadowolenie w Bogu, nigdy się nie zawiodą – J 4,13-14.
- B. Nie miał On wdzięku ani majestatu miłych dla oczu – Iz 53,2b:
  - 1. Jezus nie miał wdzięku ani pięknego wyglądu; nie miał postawy ani kraszy, za które inni by Go cenili.
  - 2. Zamiast zaznawać majestatu, Jezus cierpiał ubóstwo (Mt 8,20), a zamiast wdzięku i pięknego wyglądu miał oszpecone oblicze i postać (Iz 52,14).

3. Oblicze mówi o wyglądzie i oznacza twarz lub jej wyraz; twarz Chrystusa i Jego postać były oszpecone (zniekształcone), żeby mógł On nas zbawić; jest to zdumiewające i odmienne od tego, czego ludzie spodziewają się po Chrystusie, słudze Bożym – w. 15.
- C. Chrystus był przez ludzi wzgardzony i odepchnięty, był jak ktoś, przed kim chowa się twarz, miano Go za nic – 53,3.
- D. Pan Jezus żył jak mąż boleści, oswojony z cierpieniem – dawało Mu to po części uprawnienia do dokonania odkupienia – w. 3a.
- E. Był „człowiekiem, który wyróżniał się głównie tym, iż Jego życie było nieustannym bolesnym wytrwaniem” (Keil i Delitzsch).
- F. To, że Chrystus był takim człowiekiem i że prowadził ludzkie życie w uniżeniu i boleści, sprawiło, że mógł się stać Odkupicielem i Zbawicielem, który zbawił nas od Szatana, grzechu, śmierci i własnego „ja” – Hbr 2,14-18; Mt 1,21; Rz 8,3; 2 Tm 1,10; Mt 16,24-25.

**V. Ewangelię Marka 6,1-6 można uznać za wypełnienie proroctwa z Księgi Izajasza 53,2-3:**

- A. Mieszkańcy Nazaretu, oślepieni naturalnym poznaniem, znali Pana Jezusa według ciała, nie zaś według Ducha – Mk 6,2-3; 2 Kor 5,16.
- B. Jedynie w Ewangelii Marka Pan Jezus nazwany jest cieślą – 6,3:
  1. Ciesielstwo nie jest zajęciem godnym pozazdroszczenia, wymaga za to wielkiej precyzji i cierpliwości; w tej właśnie pracy Pan Jezus został uznany za człowieka (Flp 2,8), nie wyniosłego, lecz uniżonego, pełnego dokładności i cierpliwości.
  2. W Ewangelii Marka 6,3 słowo „cieśla” brzmi pogardliwie:
    - a. Mieszkańcy Nazaretu zdumiewali się nauczaniem Pana, Jego mądrością i dziełami mocy, lecz uważali Go za kogoś, kto zajmował niską pozycję – w. 2-3.
    - b. Był On dla nich zgorszeniem, gdyż mimo wspaniałych słów, jakie słyszeli z Jego ust i wspaniałych dzieł, jakie widzieli, uważali, że nie zajmuje On wysokiej pozycji społecznej ani statusu.
    - c. Widzieli w Panu Jezusie tylko cieślę; dlatego zgorszyli się i wzgardzili Nim.
- C. Słowa zapisane w Ewangelii Marka 6,1-6 powinny wzbudzić w nas pytanie: czego chcemy i co cenimy.

**Wszelchzawierający Chrystus i Jego cztery etapy  
w świetle Bożej nowotestamentowej ekonomii**

(2)

**Chrystus na etapie ukrzyżowania**

Wersety biblijne: Iz 53,4-10a.12b.

**I. „Zaiste, On dźwigał nasze choroby i wziął na siebie nasze boleści, a myśmy uważali, że jest zraniony, chłostany przez Boga i udręczony. Lecz On był przebity za nasze występki, zdruzgotany za nasze nieprawości. Spadła Nań chłosta niosąca nam pokój, a przez Jego rany jesteśmy uzdrowieni” – Iz 53,4-5:**

- A. W relacji proroków i objawieniu Jahwe (w. 1) Chrystus ukazany jest jako ukrzyżowany Odkupiciel, który złożył siebie w ofierze za nasze wykroczenia (grzechy) i dokonał wiecznego odkupienia Jahwe (w. 4-10a; Hbr 9,12), aby wierzący w Chrystusa zostali odkupieni (uzyskali przebaczenie grzechów – Dz 10,43, zostali usprawiedliwieni – 13,39 i pojednani z Bogiem – Rz 5,10), czego wynikiem jest związek życia z Chrystusem w zmartwychwstaniu (Iz 53,10b), którego rzeczywistością jest życiodajny Duch (J 11,25; 1 Kor 15,45b; Rz 8,11).
- B. Choroby i boleści, podobnie jak występki i nieprawości (Iz 53,5), pochodzą z grzechu; wynika stąd, że one również wymagają Chrystusowego odkupienia (Ps 103,1-3):
  - 1. Wszystkie uzdrowienia dokonane na upadłych ludziach są wynikiem Pańskiego odkupienia; na krzyżu wziął On na siebie nasze niemoce, poniósł nasze choroby i w pełni nas uzdrowił – Mt 8,17.
  - 2. Jednak w tym wieku zastosowanie tej boskiej mocy uzdrawiającej może stanowić dla nas jedynie pewien przedsmak; w nadchodzącym wieku doświadczymy pełnego smaku – Hbr 6,5.
- C. Chrystus poniósł nasze choroby wtedy, gdy Bóg osądził Go na krzyżu, w godzinie, w której Bóg złożył na Niego wszystkie nasze nieprawości – Iz 53,6b; 1 P 2,24.
- D. Chrystusowe cierpienia śmierci uzdrowiły naszą śmierć, dzięki czemu możemy żyć w Jego zmartwychwstaniu – w. 24.
- E. To, czego dzieci Izraela doświadczyły w Mara, obrazuje to, że w miarę jak doświadczamy krzyża Chrystusa i prowadzimy życie ukrzyżowane, Chrystusowe życie zmartwychwstania staje się naszą uzdrowieńczą mocą, a Pan staje się naszym Uzdrowicielem – Wj 15,22-26; 1 P 2,24; Mt 8,17; 9,12; Iz 53,4-5; por. 61,1:
  - 1. Tak jak Mojżesz ujrzał wizję drzewa i wrzucił je do gorzkich wód, tak my musimy ujrzeć wizję ukrzyżowanego i zmartwychwstałego Chrystusa, który jest drzewem życia, i odnieść Go do gorzkich sytuacji, w jakich się znajdujemy, oraz do swojej gorzkiej istoty – Wj 15,25-26:
    - a. Pierwszy List Piotra 2,24 pokazuje, że drzewo symbolizuje krzyż Chrystusa lub Chrystusa ukrzyżowanego; krzyż to drzewo, a Ten, który umarł na drzewie, to nasz Uzdrowiciel – Wj 15,25-26; por. Ga 3,13.
    - b. Drzewo to symbolizuje także zmartwychwstałego Chrystusa, ponieważ zostało ono wrzucione do gorzkich wód Mara, gdy dzieci Izraela już przez trzy dni podróżowały po pustyni – Wj 15,22.
    - c. Drzewo życia w Księdze Objawienia 2,7 symbolizuje Chrystusa ukrzyżowanego (na co wskazuje drzewo, kawałek drewna – 1 P 2,24) i zmartwychwstałego (na co wskazuje życie Boże – J 11,25).
  - 2. Ukrzyżowany i zmartwychwstały Chrystus to drzewo życia, którym jest Jahwe, nasz Uzdrowiciel, Ten, który leczy gorycz okoliczności, w jakich się znajdujemy, i gorycz naszej istoty, Ten, który obraca gorycz w słodkie wody swojej wewnętrznej obecności – Obj 2,7; Wj 15,22-26; 1 P 2,24-25).
- F. Chrystus, dzięki swej uzdrowieńczej śmierci i udzielającemu życia zmartwychwstaniu, stał się Pasterzem i Stróżem naszych dusz – w. 24-25; Iz 53,6; J 21,15-17.

**II. „Wszyscyśmy pobłdzili jak owce, każdy z nas się obrócił ku własnej drodze, a Jahwe włożył na Niego nieprawość nas wszystkich” – Iz 53,6:**

- A. Bóg włożył na Jezusa nieprawość nas wszystkich, kiedy osądził Go na krzyżu; w swoich oczach uczynił Go wówczas jedynym grzesznikiem – Mt 27,45-46; Ps 22,2.

- B. Śmierć Chrystusa nie była jedynie morderstwem (Dz 7,52) ani męczeństwem; przeciwnie, zadał ją sam Bóg zgodnie ze swoim prawem.
  - C. Chrystus umarł więc zastępczą śmiercią jako Ten, który zastąpił grzeszników (1 P 3,18); umarł śmiercią, która była zgodna z Bożym prawem i która została uznana oraz zatwierdzona przez Boga zgodnie z prawem.
  - D. Mięso baranka paschalnego, które w formie typu przedstawia ukrzyżowanego Chrystusa, należało piec na ogniu; nie można było go spożywać surowego ani ugotowanego – Wj 12,8-9:
    - 1. Pieczenie na ogniu symbolizuje cierpienia, jakich doznał Chrystus pod wpływem świętego ognia Bożego sądu – Iz 53,4.10; Ps 22,15-16; J 19,28).
    - 2. Spożywanie w stanie surowym symbolizuje brak wiary w Chrystusowe odkupienie i traktowanie Go jedynie jako wzór ludzkiego życia do naśladowania.
    - 3. Spożywanie po ugotowaniu symbolizuje uznanie Jego śmierci na krzyżu nie za śmierć służącą odkupieniu, lecz za cierpienia spowodowane ludzkim prześladowaniem zakończonym męczeństwem.
  - E. Tak jak mięso baranka paschalnego należało spożywać, by uzyskać zasób życia, tak my musimy spożywać Chrystusa, by uzyskać zaopatrzenie w życie – Wj 12,8-10; J 6,53.55-57; por. Pwt 15,19-20:
    - 1. Do rozwiązania problemu upadku człowieka i wypełnienia pierwotnego Bożego zamysłu niezbędne jest zarówno życie, jak i odkupienie.
    - 2. Prawne Boże odkupienie, dokonane dzięki krwi Chrystusa, stanowi określony tryb postępowania, służący osiągnięciu Bożego celu, jakim jest udzielanie nam Chrystusa jako życia, byśmy zostali organicznie zbawieni – Rz 5,10.
- III. „Dręczono Go, lecz sam się dał gnębić, nawet nie otworzył ust swoich. Jak baranek na rzeź prowadzony, jak owca niema wobec strzygących ją, tak On nie otworzył ust swoich. Po udręce i sądzie został usunięty; a kto się przejmuje Jego losem? Tak! Zgładzono Go z krainy żyjących; za występki mego ludu został zbity na śmierć” – Iz 53,7-8:**
- A. Chrystus, ponosząc zastępczą śmierć za grzeszników, był dręczony, gnębiony, prowadzony na rzeź jak baranek i strzyżony wobec strzygących jak owca; w ogóle nie reagował – Dz 8,32; Mt 27,12-14.
  - B. Chrystusa dręczyli obłudni przywódcy żydowscy (26,57.59.65-68), a następnie osądzili Go niesprawiedliwi rzymscy urzędnicy (Łk 23,1-12; J 18,33-38; 19,1-16); wskutek tych dwóch działań został On usunięty i ukrzyżowany.
  - C. Nikt z pokolenia, w jakim przyszło żyć Chrystusowi, nie rozumiał, że został On zgładzony z krainy żyjących za występki ludu proroka, Żydów, że został z tego powodu zbity na śmierć.
- IV. „Grób Mu wyznaczono między bezbożnymi, i w śmierci swej był na równi z bogaczem, chociaż nikomu nie wyrządził krzywdy i w Jego ustach kłamstwo nie powstało” – Iz 53,9:**
- A. Ci, którzy ukrzyżowali Chrystusa, zamierzali pochować Go z dwoma przestępcami, bezbożnymi (Łk 23,32-33), lecz na koniec Bóg w swej opatrności sprawił, że Chrystusa pochowano w grobie bogatego człowieka (Mt 27,57-60).
  - B. Słowo „śmierć” w Księdze Izajasza 53,9 występuje w języku hebrajskim w liczbie mnogiej, co oznacza „gwałtowną śmierć, zadającą taki ból, tak jakby umierało się raz po raz” (Keil i Delitzsch).
- V. „Spodobało się Jahwe Go zmiażdżyć, dotknąć Go cierpieniem. Gdy On wyda swe życie na ofiarę za grzechy” – w. 10a:**
- A. Chrystus został zmiażdżony za nasze nieprawości, przez co Szatan może zostać starty pod naszymi stopami (Rz 16,20), i dotknięty cierpieniem, dzięki czemu możemy napępiać się Jego radością (J 16,20-22).
  - B. Chrystus dźwigał nasz grzech w całej jego rozciągłości i umarł na krzyżu, stając się rzeczywistością ofiary za grzech i ofiary za wykroczenie – 1,29; por. Hbr 10,5-10; 1 J 1,7-9; Kpł 4–5.
  - C. Drogocenna krew Chrystusa, przelana dla przebaczenia naszych grzechów, jest też krwią przyimierza; z powodu krwi Jezusa mamy odwagę wejść do świętego świętych, gdzie możemy cieszyć się Bogiem, oglądać Jego piękno i przyjmować Jego przekaz – Mt 26,28; Hbr 10,19-20; por. Kpł 16,11-16; Ps 27,4.

D. Chrystus wszedł do wód śmierci, został zraniony przez nas i ze względu na nasze wykroczenia oraz wydziela swoje życie i udziela nam go, czyniąc nas cennymi perłami, które posłużą do zbudowania wiecznego Bożego wyrazu – Iz 53,5; Obj 21,21; J 19,34.

**VI. „Wylał na śmierć swoje życie i policzony został pomiędzy przestępców. A On poniósł grzechy wielu, i orędownął za przestępcami” – Iz 53,12b:**

A. W ukrzyżowaniu Chrystusa brał udział człowiek, Bóg i Chrystus; człowiek dokonał morderstwa, zabójstwa (Dz 7,52), lecz Bóg dokonał zgodnego z prawem sądu i uśmiercił Chrystusa jako prawnego Zastępcę, dzięki czemu mógł On ponieść zastępczą śmierć za grzeszników (Iz 53,6b.10a).

B. Chrystus nadto sam chciał być taką ofiarą; stał się nią (w. 10b) i ze względu na ten cel wylał swoje życie (J 10,17-18; Hbr 9,14).

C. Gdy Chrystus został ukrzyżowany, policzony został pomiędzy przestępców i orędownął za nimi – Łk 23,32-34a; por. Hbr 7,25:

1. Orędownął za nimi ze względu na to, że popełnili zło wskutek swojej niewiedzy, i modlił się, aby Bóg przebaczył im wykroczenie, którego się dopuścili.
2. Szczepan modlił się za tych, którzy go prześladowali, tak samo jak jego Pan, którego miłował i którym żył, modlił się za tych, którzy Go prześladowali – Dz 7,60.

**Wszeczawierający Chrystus i Jego cztery etapy  
w świetle Bożej nowotestamentowej ekonomii**

(3)

**Chrystus na etapie zmartwychwstania i wniebowstąpienia**

Wersety biblijne: Iz 53,10c-12a; 1 Kor 15,45b; Kol 1,18; Dz 13,33;

J 12,24; Ef 4,8-12; 2 Kor 5,17; Ga 6,15.

**I. Księga Izajasza 53 mówi o wszeczawierającym Chrystusie na etapie Jego zmartwychwstania – w. 10c-11b:**

- A. Nasienie i owoc, o których mówi Księga Izajasza 53,10c-11b, dużo znaczą – wskazują one na różne elementy związane z tym, co powstało w wyniku zmartwychwstania Chrystusa, a co objawia Nowy Testament:
1. W zmartwychwstaniu ostatni Adam, przetworzony Chrystus, stał się życiodajnym Duchem – 1 Kor 15,45b; 2 Kor 3,17.
  2. W zmartwychwstaniu górujący Chrystus, Ten, który zajmuje pierwsze miejsce we wszystkim, stał się Pierworodnym z umarłych i Głową Ciała – Kol 1,18; Obj 1,5a.
  3. W zmartwychwstaniu Chrystus, Bóg-człowiek, narodził się w swym człowieczeństwie z Boga i stał się pierworodnym Synem Bożym – Dz 13,33; Rz 1,3-4; 8,29.
  4. W zmartwychwstaniu Chrystus, który jest życiem zmartwychwstania, odrodził wszystkich swoich wierzących – 1 P 1,3.
  5. W zmartwychwstaniu Chrystus, pojedyncze ziarno pszenicy, wytworzył liczne ziarna; ziarna te, przyrost Chrystusa, stanowią części jednego chleba – kościoła, Ciała Chrystusa – J 12,24; 1 Kor 10,17; Ef 1,22-23.
- B. Chrystus za pomocą swej uwalniającej życie śmierci i udzielającego życia zmartwychwstania wytworzył zbiorowe nasienie, owoc bólu porodowego swej duszy, który ujrzał w zmartwychwstaniu i który Go zadowolił – Iz 53,10c-11b:
1. Pan Jezus, zmartwychwstały Dawca życia, wytworzył nasienie w celu zbudowania swego Ciała, które jest Jego kontynuacją, ku zadowoleniu Jahwe i zaspokojeniu Chrystusa:
    - a. Nasienie wytworzone dzięki życiu zawiera w sobie myśl o dawcy życia.
    - b. Chrystus, Sługa Jahwe, jest Dawcą życia, dzięki czemu może wytworzyć nasienie – w. 10b:
      - (1) W zmartwychwstaniu wytworzył On nasienie, czym zaspokoił siebie i zadowolił Ojca.
      - (2) Nasienie, które wytworzył Chrystus w zmartwychwstaniu, to Jego wierzący; doprowadzi to do zbudowania Jego Ciała, które stanowi Jego kontynuację – Ef 4,16.
    - c. Przez zbiorowe nasienie rozumiemy liczne nasiona, wszystkich członków Ciała Chrystusa, wszystkich Jego braci i wszystkich synów Bożych – J 20,17; Hbr 2,10.
    - d. Ojciec zadowala się Ciałem Chrystusa, zbudowanym z nasienia zrodzonego przez Chrystusa – życiodajnego Ducha – 1 Kor 12,12-13; 15,45b.
    - e. Chrystus przedłużył swoje dni dzięki wytworzeniu nasienia, z którego buduje swoje Ciało; Ciało to nadal uczestniczy w tym przedłużaniu – Iz 53,10c-11:
      - (1) Nasienie to jest kontynuacją Chrystusa w celu przedłużenia Jego dni – Obj 1,18a.
      - (2) Ponieważ Chrystus dalej żyje dzięki temu, że żyje w nas, stanowią przedłużenie Jego dni – J 14,19; Ga 2,20.
  2. Nasienie to służy zadowoleniu Jahwe i powiedzie się mu w ręku zmartwychwstałego Chrystusa – Ef 1,5,9; Flp 2,13; Iz 53,10c.
  3. Zmartwychwstały Chrystus, sprawiedliwy, uczyni wielu sprawiedliwymi (w. 11b; Dz 13,39); nie usprawiedliwia On nas tylko obiektywnie, lecz czyni nas sprawiedliwymi od wewnątrz (2 Kor 5,21) dzięki temu, że żyje w nas jako życie zmartwychwstania.
  4. Chrystus ujrzy owoc bólu porodowego swej duszy i dozna zaspokojenia; owoc odnosi się do tych wielu, którzy zostają usprawiedliwieni (uczynieni sprawiedliwymi) dzięki poznaniu Chrystusa w celu zbudowania Jego Ciała – Iz 53,11; Rz 12,4-5.

**II. Księga Izajasza 53 mówi o wszeczawierającym Chrystusie na etapie Jego wniebowstąpienia – w. 12a:**

- A. Podczas wniebowstąpienia Chrystus okazał swe zwycięstwo, zaznaczając to podziałem łupu, jeńców, wziętych do niewoli w tym zwycięstwie – w. 12a:

1. Słowo „łup” w Księdze Izajasza 53,12a otwiera przed nami szeroką perspektywę i pozwala nam ujrzeć niewidzialną scenerię wojenną – Kol 2,15; 1 P 3,18; Dz 2,24; Obj 1,18:
    - a. Słowo „łup” wskazuje na to, że odbyła się wojna; łup to zdobycz, a zdobycz oznacza, że na wojnie wzięto jeńców – Ef 4,8.
    - b. Słowo „łup” wskazuje na to, że wywiązała się wojna i że ktoś ją wygrał, a zwycięzca uprowadził łup, zdobycz, jeńców.
  2. Chrystus wygrał wojnę, a następnie podzielił łup z Potężnym i Mocarzem – Iz 53,12a:
    - a. Słowa „Potężny” i „Mocarz” odnoszą się do Boga; w całym wszechświecie jedynie Bóg jest potężny i mocny.
    - b. Jako Potężny, Bóg otrzymał cześć ze wniebowstąpienia Chrystusa, a jako Mocarz odniósł zwycięstwo.
    - c. Bóg Ojciec to Potężny i Mocarz, zaś Bóg Syn to Walczący:
      - (1) Chrystus stoczył bitwę na krzyżu i w zmartwychwstaniu, zwyciężywszy w bitwie, wziął do niewoli wszystkich jeńców Szatana, którzy stali się Jego łupem – Kol 2,15; Dz 2,24; Obj 1,18.
      - (2) We wniebowstąpieniu Chrystus, Walczący, i Bóg, Potężny i Mocarz, podzielili między siebie łup.
  3. List do Efezjan 4,8-12 objawia, że kiedy Chrystus wstąpił na niebiosa, poprowadził orszak jeńców, którzy początkowo byli jeńcami Szatana, zaprowadził ich na niebiosa i przedstawił Ojcu.
- B. Wniebowstąpienie Chrystusa znajduje swe zwieńczenie w realizacji Bożego dzieła, które służy Jego nowemu stworzeniu – 2 Kor 5,17; Ga 6,15; Obj 21,2:
1. Bóg wytwarza swoje nowe stworzenie ze starego stworzenia – 2 Kor 5,17:
    - a. Nowe stworzenie to stare stworzenie, które pod wpływem przeobrażenia dzięki boskiemu życiu ma w sobie Boga i On jest jego życiem, naturą, konstytucją, wyglądem i wyrazem – Ga 6,15; 2 Kor 3,18; Obj 4,2-3; 21,2.9-11.
    - b. Nowe stworzenie jest stworzone całkowicie w Chrystusie, dzięki Niemu, przez Niego i wraz z Nim – 2 Kor 5,17; Ef 3,17.
    - c. Trwające dalej dzieło budowania nowego stworzenia realizuje się w niebiosach w niebiańskiej posłudze Chrystusa – Hbr 8,1-2.
  2. Dzieło Boże, służące Jego nowemu stworzeniu, polega na zakończeniu budowania Nowej Jeruzalem, która będzie Jego zbiorowym wyrazem i błogosławieństwem świętych na wieczność – Obj 21,2.9-11; 22,3-5.14.17.

**Chrystus – przymierze i światłość – pełnym Bożym zbawieniem**

Wersety biblijne: Iz 42,5-7; 49,6.8b-9a; 55,1-4; Dz 13,34-35.

**I. Pełne Boże zbawienie opiera się na Jego sprawiedliwości i uzyskuje zwieńczenie w Jego życiu – Rz 10,3; 3,21-28; 5,10.17-18.21; 1,16-17:**

- A. Sprawiedliwość Boża to inaczej to, kim Bóg jest w odniesieniu do prawości i sprawiedliwości – 10,3; 3,21-23:
  - 1. Jesteśmy upadli, dlatego Bóg musi postąpić z nami wedle swej sprawiedliwości.
  - 2. Bóg jest Sprawiedliwym, dlatego nie może przebaczyć grzesznym ludziom, nie spełniwszy wymogów swej sprawiedliwości – 1 J 1,9.
- B. Usprawiedliwienie to działanie Boga, polegające na tym, iż uznaje On nas wedle swojej normy sprawiedliwości – Ga 2,16; Rz 3,28.
- C. Zmartwychwstanie Chrystusa stanowi dowód Bożego usprawiedliwienia – 4,22-25:
  - 1. Bóg w pełni przyjął odkupieńczą śmierć Chrystusa i na jej podstawie nas usprawiedliwia, na dowód czego Chrystus zmartwychwstał.
  - 2. Zmartwychwstały Chrystus, który zasiada po prawicy Boga, jest dowodem na to, że Jego śmierć w naszym imieniu zadowala Boga oraz że zostaliśmy usprawiedliwieni – 1 J 2,1.
  - 3. Skoro Chrystus umarł i został wzbudzony z martwych, Bóg nie może już zmienić zdania w kwestii przebaczenia nam; musi nam przebaczyć ze względu na swoją sprawiedliwość – 1,9.
- D. Bóg dał nam Chrystusa, który jest Jego sprawiedliwością – 1 Kor 1,30.
- E. To, że doświadczamy Chrystusa, opiera się na fundamencie Bożej sprawiedliwości – Ps 89,15.
- F. Boża sprawiedliwość usprawiedliwia nas dzięki śmierci Chrystusa, natomiast Boże życie zra-  
dza nas za pośrednictwem Chrystusa, który jest życiodajnym Duchem – Rz 10,3; Ga 2,16.21; Rz 5,10.18; Ef 2,5; 1 Kor 15,45b.

**II. Jahwe powołał Chrystusa, aby był przymierzem dla ludu – Iz 42,6b; 49,8b; Hbr 7,22:**

- A. Przymierze to prawna umowa między Bogiem a Jego ludem (por. Jr 31,31-34; Hbr 8,8-12); wskutek śmierci Chrystusa przymierze stało się testamentem, ostatnią wolą (9,16-17).
- B. Przymierze i testament to jedno i to samo, lecz za życia jego twórcy jest to przymierze, umowa, zaś po jego śmierci – testament; współcześnie terminem „testament” określa się ostatnią wolę.
- C. Przymierze to umowa zawierająca obietnicę, iż jego twórca dokona czegoś na rzecz ujętych w niej ludzi, natomiast przymierze to ostatnia wola zawierająca to, co już zostało wykonane, a teraz jest zapisane spadkobiercy – w. 16-17; por. Pwt 11,29; 28,1.15; Jr 31,31-33.
- D. Chrystus swoją krwią ustanowił nowe przymierze (które stało się nowym testamentem – ostatnią wolą) zgodnie z Bożą sprawiedliwością w następstwie swej odkupieńczej śmierci – Mt 26,28; Łk 22,20; Hbr 9,15.
- E. Chrystus stał się w zmartwychwstaniu rzeczywistością wszystkich zapisów nowego testamentu, zaś we wniebowstąpieniu w swej niebiańskiej posłudze jest Pośrednikiem, Wykonawcą, który spełnia nowy testament zgodnie z Bożą sprawiedliwością – 8,6; 9,15; 12,24.
- F. Chrystus jest zatem nowym przymierzem, nowym testamentem; jako ucieleśnienie bogactw Bóstwa (Kol 2,9; 1,19), Ukrzyżowany i Zmartwychwstały, stał się Bożym przymierzem danym Jego ludowi.
- G. Chrystus, który jest niezawodnymi Bożymi łaskami, to rzeczywistość wszystkiego, kim Bóg jest i co nam dał; Boże zbawienie, Boża sprawiedliwość, Boże usprawiedliwienie, Boże przebaczenie, Boże odkupienie, Boże bogactwa i wszystko, co Bóg posiada i co uczyni, zostało nam zapisane w przymierzu – Iz 55,1-4; Dz 13,34-35.
- H. Chrystus, rzeczywistość wszystkich zapisów w nowym testamencie, który jest wszechzawierającym, życiodajnym, zamieszkującym, zwieńczonym Duchem, znajduje się w naszym duchu i stał się z nami jednym duchem – 1 Kor 15,45; 2 Kor 3,17; Rz 8,9-11; 2 Tm 4,22; 1 Kor 6,17.
- I. Chrystus, przymierze, jest rękojmią (Hbr 7,22), zaś Duch jest zadatką (2 Kor 1,22; Ef 1,14) poręczającym, że Bóg ucieleśniony w Chrystusie jest dziedzictwem swego ludu (Rz 8,17a; Dz 26,18).

**III. Jahwe powołał Chrystusa, by był światłością dla narodów – Iz 42,6b-7; Mt 4,13-16:**

- A. Chrystus jest światłością życia, prawdziwym światłem, która świeci nad światem i oświeca każdego człowieka oraz ożywia go, by go odrodzić – J 1,4.9.12-13.
- B. Jest On cudownym boskim światłem, które otwiera oczy niewidomym (Iz 42,7a; Łk 4,18; J 9,14) i wybawia wybrany lud Boży z ciemności śmierci, ze sfery śmierci, z władzy Szatana, i wnosi go do Bożej sfery życia – w światłość (Iz 42,7b; 1 P 2,9b; Dz 26,18a; Kol 1,12-13).
- C. Dzięki temu, że Chrystus jest przymierzem, Boży lud może zyskać Boga i Jego bogactwa w dziedzictwie, natomiast dzięki temu, że Chrystus jest światłem, Boży lud może przyjąć Boga jako życie:
  - 1. Chrystus – przymierze znosi Boże potępienie, zaś Chrystus – światło unieważnia śmierć pochodzącą od Szatana, co owocuje życiem – J 8,12.
  - 2. Chrystus – Boże życie zradza nas, by nas odrodzić, uświęcić, odnowić, przeobrazić, upodobnić i przesycić chwałą, zbawiając nas organicznie ku pełnemu synostwu po to, by wyrazić się w pełni – Rz 5,10.

**IV. Chrystus – Sługa Jahwe służy wybranemu ludowi Bożemu, będąc dla niego przymierzem i światłością, pełnym Bożym zbawieniem, które rozciąga się po krańce ziemi – Iz 49,6.8b-9a; 42,5-7:**

- A. Sprawiedliwość w Bożej prawości i życie dzięki Bożej światłości to dwa podstawowe czynniki Bożego zbawienia – w. 1, 4; Rz 1,16-17; 5,18b; Tt 3,7:
  - 1. Boże zbawienie ma dwa aspekty: składa się z Chrystusa, który jest przymierzem służącym usprawiedliwieniu, i z Chrystusa, który jest światłem służącym życiu – Rz 5,10.
  - 2. Chrystus – przymierze przez swoją śmierć zaspokaja Bożą sprawiedliwość służącą usprawiedliwieniu, na którego podstawie Bóg dokonuje swojego pełnego zbawienia, zaś Chrystus – światło w swoim zmartwychwstaniu udziela życia, które jest zwieńczeniem pełnego Bożego zbawienia.
  - 3. Chrystus przez swoją śmierć i w swoim zmartwychwstaniu stał się nowym przymierzem, nowym testamentem, zgodnie z Bożą sprawiedliwością, która stanowi podstawę pełnego Bożego zbawienia – Hbr 8,10-12; 9,15-17.
- B. Bóg dał Chrystusa jako światłość dla narodów, by był On Jego zbawieniem dla całego świata – Mt 4,16; Łk 2,30-32:
  - 1. Życie tego światła (J 1,4; 8,12), życie niezniszczalne (Hbr 7,16b), życie nieskażone (2 Tm 1,10b) oraz życie prawdziwe i wieczne, którego mamy się uchwycić (1 Tm 6,19.12), staje się dla nas Bożym zbawieniem w Jego sprawiedliwości (Rz 5,10,17).
  - 2. Życie to także zapewnia nam, gwarantuje nam, Bożym dziedzicom mającym Jego życie, prawo dziedziczenia Boga i wszystkich Jego bogactw, naszego wiecznego dziedzictwa – Dz 26,18.
  - 3. Światło życia stale w nas rośnie, czego owocem jest dziś życie kościoła (Ef 5,8), zaś zwieńczeniem – Nowa Jeruzalem w wieczności (Obj 21,2-3.9b-11.18-23; 22,1-5).

**V. Nowa Jeruzalem to ucieleśnienie pełnego Bożego zbawienia, zaś pełne Boże zbawienie to połączenie podstawy, którą jest Boża sprawiedliwość, i zwieńczenia, którym jest Boże życie:**

- A. Nowa Jeruzalem to ogół tego, co objawia Biblia – kompletne zestawienie całego objawienia Biblii.
- B. Pełne zbawienie Boga, ucieleśnione w ostatecznym rozrachunku w Nowej Jeruzalem, to kwestia życia zbudowanego na fundamencie sprawiedliwości – Obj 22,1-2; 21,2.10.14.19-20.23:
  - 1. Fundamentem Nowej Jeruzalem jest sprawiedliwość Boża oraz Boża wierność – w. 19-20.
  - 2. Treścią Nowej Jeruzalem jest życie, które wypływa ze światła – w. 23.
  - 3. Życie to zwieńczenie sprawiedliwości, zaś sprawiedliwość to podstawa, fundament życia.

**VI. Żeby wybrany lud Boży przyjął Chrystusa, przymierze i światło, Bóg, Stwórca niebios i ziemi, i Ten, który daje ludziom tchnienie, daje im też ducha, aby mogli radować się Nim, Trójjedynym Bogiem, który jest Duchem, jako swoim dziedzictwem i życiem – Iz 42,5; Rdz 2,7; Za 12,1; J 4,24a.**

**VII. Sposobem na przyjęcie i radowanie się pełnym zbawieniem Boga jest ćwiczenie swego ducha, życie według ducha i pozostawanie w duchu, z którym jest Chrystus, dzięki wzywaniu imienia Pańskiego – Rz 8,4; 10,12-13; Ps 116,13; 2 Tm 4,22.**

**VIII. Pełne Boże zbawienie jest pełne strumieni; musimy nauczyć się czerpać z nich wodę, wzywając imienia Pańskiego – Iz 12,2-6; 55,1-4.6.**

**Głębsze znaczenie przestrzegania szabat i postu**

Wersety biblijne: Iz 55,1; 56,2; 57,15.20-21; 58,8-14; 66,1-2.

- I. Prawdziwe znaczenie przestrzegania szabat polega na tym, że powstrzymujemy swe poczynania, przestajemy wykonywać swoje dzieło, „zwalniamy” siebie i korzystamy z tego, co Pan dla nas uczynił, pijąc Go, zwieńczonego Ducha, który jest wodami – Iz 56,2; 12,3; 55,1:**
- A. Takie przestrzeganie szabat to położenie nam kresu i zastąpienie nas Chrystusem, co umożliwia nam wejście w Niego i odpoczywanie w Nim na wieki.
  - B. Wierzyć w Pana Jezusa to przestrzegać szabat; kiedy zostaliśmy zbawieni, Bóg „zwolnił” nas i zastąpił Chrystusem.
  - C. „Z Chrystusem jestem ukrzyżowany; żyję więc już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus; a obecne życie moje w ciele jest życiem w wierze, wierze Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał samego siebie za mnie (Ga 2,20) – na tym polega przestrzeganie szabat.
  - D. Całe życie chrześcijańskie powinno być takim szabatem – Hbr 4,9, przyp. 1, RV.
  - E. Taki rozbudowany szabat staje się uczcą, podczas której powstrzymujemy swoje poczynania i jesteśmy zastąpieni Chrystusem.
  - F. Im lepiej zdajemy sobie sprawę, że to nie my już żyjemy, lecz że żyje w nas Chrystus, tym więcej pijemy z wód.
  - G. Siódmego dnia, w szabat, Bóg odpoczął, gdyż ukończył swoje dzieło i zadowolił się; objawiła się Boża chwała, gdyż człowiek nosił Jego obraz, a Jego władza miała być sprawowana, aby pokonany został Jego wróg, Szatan; jeśli tylko człowiek wyraża Boga i rozprawia się z Bożym wrogiem, Bóg może odpocząć – Rdz 1,26.31; 2,2-3; Rz 5,17.21; 16,20:
    - 1. Siódmy dzień Boga, szabat, był pierwszym dniem człowieka; Bóg przygotował wszystko, był człowiek z tego korzystał.
    - 2. Człowiek po stworzeniu nie włączył się w Boże dzieło; wszedł w Boży odpoczynek; człowiek został stworzony nie po to, żeby pracować, lecz żeby zadowolić się Bogiem i z Nim odpoczywać.
  - H. „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja dam wam odpocznienie. Weźcie Moje jarzmo na siebie i uczcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem jarzmo Moje jest miłe, a Moje brzemię lekkie” – Mt 11,28-30:
    - 1. Trud odnosi się nie tylko do usiłowania przestrzegania przykazań prawa i religijnych przepisów, lecz również do zmagania się z odniesieniem sukcesu w różnych dziedzinach; kto tak się trudzi, zawsze niesie ciężkie brzemię.
    - 2. Odpoczynek odnosi się nie tylko do uwolnienia od trudu i uginania się pod brzemieniem prawa czy religii, czy innego dzieła lub odpowiedzialności, lecz również do doskonałego pokoju i pełnego zaspokojenia.
    - 3. Wziąć Pańskie jarzmo to przyjąć wolę Ojca, co znaczy, że nie podlegamy regulacji i kontroli ze strony żadnych zobowiązań wobec prawa czy religii ani nie jesteśmy zniewoleni jakąś pracą, lecz wstrzymuje nas wola Ojca:
      - a. Pan prowadził takie życie: nie dbał o nic innego prócz woli Ojca – J 4,34; 5,30; 6,38.
      - b. Uległ w pełni woli Ojca (Mt 26,39.42); dlatego prosi nas, byśmy uczyli się od Niego.
    - 4. Być łagodnym czy też potulnym to nie stawiać oporu, a być uniżonym to nie mieć poczucia własnej wartości:
      - a. Pan przez cały czas był łagodny, gdy się Mu sprzeciwiano, i uniżony w sercu, gdy spotykał się z odrzuceniem.
      - b. Uległ w pełni woli Ojca, nie chciał robić niczego dla siebie ani nie oczekiwał, że coś dla siebie zyska.
      - c. Niezależnie zatem od sytuacji Pan zachowywał spokój w sercu; był w pełni zaspokojony wolą Ojca.
    - 5. Odpoczynek, jaki znajdujemy, biorąc Pańskie jarzmo i ucząc się od Niego, jest dla duszy; to wewnętrzny odpoczynek, a nie jedynie coś zewnętrznego w swej naturze.
    - 6. Pańskie jarzmo to wola Ojca, a Jego brzemię to dzieło, które realizuje tę wolę; jarzmo takie jest łatwe, nie gorzkie, a brzemię lekkie, nie ciężkie.

7. Jego jarzmo jest łatwe, czyli że jarzmo to, wola Ojca, jest dobra, życzliwa, łagodna, delikatna, przyjemna, miła w przeciwieństwie do czegoś, co jest twarde, trudne, ostre i gorzkie.

**II. Prawdziwe znaczenie postu polega na tym, że przestajemy jeść wszystko prócz Pana Jezusa i nic innego nam nie smakuje, jak tylko On:**

- A. Pościmy, przestańmy jeść wszystko inne, smakować inne pokarmy, a spożywajmy Jezusa, który jest chlebem życia ucieleśnionym w swoim słowie – J 6,48.51.63.68.
- B. Zło niegodziwców polega na tym, że nie przychodzą oni do Pana i nie spożywają Go ani się Nim nie radują – Iz 57,20-21; zob. 55,1-2.6-7:
1. Zajmują się tyloma rzeczami, lecz nie przychodzą do Pana i nie mają z Nim styczności, nie obierają Go, nie przyjmują, nie kosztują i nie radują się Nim.
  2. W Bożych oczach nie ma nic gorszego od tego – Jr 2,13.
  3. Niegodziwcy zajmują się wieloma rzeczami, lecz nie mogą mieć pokoju, gdyż nie mają styczności z Panem, nie odpoczywają w Nim ani nie trwają w Jego obecności – Iz 57,20-21.
  4. W każdej chwili, czymkolwiek się zajmujemy, uczmy się dotykać Pana, kosztować Go, spożywać i radować się Nim.
  5. Powinniśmy nie tylko dotykać Pana, lecz również pozwalać Mu dotykać się nas.
  6. Prawdziwe ożywienie nastąpi wówczas, gdy będziemy mieli styczność z Panem w skruszonym i uniżonym duchu – w. 15; 66,1-2.
- C. Gdy pościmy, przestając kosztować wszystko inne prócz Chrystusa, mamy jedynie apetyt na Chrystusa i nie spożywamy nic innego prócz Niego.
- D. Bóg chce przebudować swój lud, zmieniając mu dietę; ma na celu wyeliminowanie najmniejszego śladu naszej egipskiej, światowej konstytucji i uczynienie naszej konstytucji czymś wyłącznym z Chrystusa – Wj 16,3-4.14-36; J 6,32-35.48-51.57.63:
1. To, czego pożądamy, łakniemy i pragniemy, stanowi dietę, zgodnie z którą została ukonstytuowana nasza istota; to, co nas zaspokaja, wzmacnia i krzepi, stanowi nasz pokarm; jedynym pokarmem, którym się krzepimy, wzmacniamy i zaspokajamy, musi być Chrystus – Lb 11,4-6.
  2. Pan pragnie odebrać nam pragnienie i łaknienie tego, co nie jest Chrystusem; Chrystus, niebiańska manna, nas posila, uzdrawia i likwiduje w nas to, co negatywne, aby przebudować nas sobą.
  3. Jedynie ci, którzy są przebudowani Chrystusem dzięki spożywaniu Go, stają się mieszkaniem Boga; oby Pan zmienił naszą dietę, abyśmy zostali przebudowani Chrystusem i stali się Bożym mieszkaniem.

**III. Księga Izajasza 58 przedstawia obłudę domu Jakuba i pouczenie, jakiego udzielił Izraelitom Jahwe; na zewnątrz wprowadzie pościli oni, lecz uganiali się bardzo za osiągnięciem własnych korzyści; nie odpoczywali w Bogu ani nie obierali Go za swoje pożywienie i zasób życia:**

- A. Wersety 8-9a mówią, że jeżeli będziemy pościli, mając styczność z Panem, obierając go za swoje pożywienie i pokrzepiającą moc, nasze światło zaświeci jak jutrzienka: „Wtedy twoje światło załśni jak jutrzienka i szybko rozkwitnie twoje zdrowie. Sprawiedliwość twoja poprzedzać cię będzie, chwała Jahwe będzie twoją tylną strażą. Wtedy wzywać będziesz, a Jahwe wysłucha, zawołasz, a odpowie: Oto jestem!”
- B. Werset 9b mówi, że jeśli będziemy prawidłowo pościli, usuniemy jarzmo spośród siebie, wytykanie palcem i przewrotne słowa.
- C. Werset 10a mówi dalej, że wylejemy swą duszę łaknącemu i nasycimy pragnienia utrapionego; tak właśnie okazujemy miłosierdzie innym i im współczujemy.
- D. Wersety 10b-12 mówią, że ci, którzy poszczą we właściwy sposób, pełni będą światła i życia, będą użyteczni i pozwolą innym pójść dalej: „wówczas twoje światło zabłyśnie w ciemnościach, a twoja ciemność stanie się południem. Jahwe cię zawsze prowadzić będzie, nasyci duszę twoją na pustkowiach i kości twoje umocni, tak że będziesz jak zroszony ogród i jak źródło wody, co się nie wyczerpie. Twoi ludzie zabudują prastare zwaliska, wzniesiesz fundamenty wielu pokoleń. I będą cię nazywać naprawcą wyłomów, odnowicielem dróg – na zamieszkanie”.
- E. W wersecie 13 Jahwe poucza dom Jakuba, by nie czynił, co mu się żywnie podoba w Jego dzień święty; Izraelici mieli nazywać szabat rozkoszą i szanować go, nie postępować na swój sposób, nie szukać własnych przyjemności ani nie wypowiadać próżnych słów; mieli przestrzegać szabat, radując się Bogiem, zwolnieni i zastąpieni przez Niego.

F. Werset 14 mówi, że jeżeli Izraelici będą szanowali szabat, znajdą rozkosz w Jahwe, On zaś sprawi, że będą jeździć po wyżynach ziemi i nakarmi ich dziedzictwem Jakuba ich ojca.

**IV. Bóg chce, byśmy nauczyli się jednego – zaprzestali własnych działań, obierając Chrystusa za swoje zastępstwo i trzymali się z dala od upodobania w czym innym niż w Chrystusie:**

- A. Chrystus powinien nas zastąpić; nieustannie też powinniśmy radować się Bogiem; to powód, dla którego Chrystus za nas umarł i został wzbudzony z martwych.
- B. On jest naszym szabatem i pokarmem; teraz możemy w Nim odpocząć, karmić się Nim i może On nas zastąpić we wszelki sposób i we wszystkim.
- C. W Nowej Jeruzalem na wieczność będziemy prowadzili życie odpoczynienia i postu:
  - 1. Całkowicie „zwolnieni”, nie będziemy pracować, tylko zaznawać odpoczynku; tak będzie z każdym w Nowej Jeruzalem – Obj 21,2; Iz 66,12.
  - 2. Naszym jedynym pokarmem będzie Chrystus, ucieleśnienie Trójjedynego Boga, który jest drzewem życia – Obj 22,1-2.
- D. W wyniku odpoczywania i postu możemy mieć udział we wszystkim, co przetworzony Chrystus dla nas dokonał; całościowo rzecz ujmując, to, czym On jest i czego dokonał, jest po prostu boską wodą – zwieńczonym Duchem, którym możemy się radować – Iz 55,1; 1 Kor 12,13.
- E. Gdy usłyszeliśmy ewangelię i przyjęliśmy Pana Jezusa, od razu zaczęliśmy przestrzegać szabat i pościć; teraz ponownie Chrystus powinien coraz bardziej nas „zwalniać” i zastępować sobą, my zaś winniśmy odpoczywać w Nim i pościć od tego, co ma inny smak niż On.
- F. W świetle boskiego objawienia w Piśmie Świętym, uczmy się przestrzegać szabat i pościć.

### **Wezwanie spragnionych by przyszli do wód**

Wersety biblijne: Iz 55,1-4; Jr 2,13; Ps 36,9-10; 46,5; J 7,37-39; Obj 22,1; 7,17.

#### **I. W Piśmie Świętym znajduje się linia związana z rzeką wody życia – Rdz 2,10; Ps 36,9-10; 46,5; J 7,37-39; Obj 22,1:**

- A. Rzeką w Księdze Rodzaju 2,10 oznacza rzekę wody życia, wzdłuż której rośnie drzewo życia; rzeka ta zaspokaja pragnienie człowieka.
- B. W Psalmie 36,9-10 źródło odnosi się do Ojca jako źródła życia, a rzeka odnosi się do Ducha jako rzeki wody życia – J 1,4; 7,37-39.
- C. Rzeką w Psalmie 46,5 oznacza przepływ Trójjedynego Boga w Chrystusie poprzez Ducha będącego życiem dla ludu Bożego.
- D. Księga Objawienia 22,1 mówi o rzece wody życia:
  - 1. Rzeką, której symbolem są rzeki w Księdze Rodzaju 2,10-14, Psalmie 46,5 oraz w Księdze Ezechiela 47,5-9, oznacza obfitość życia w jego przepływie; jak pokazuje Ewangelia Jana 7,38 ta jedna rzeka wraz ze swymi bogactwami staje się wieloma rzekami w naszym doświadczaniu różnych aspektów bogactw Bożego Ducha życia – Rz 8,2; 15,30; 1 Tes 1,6; 2 Tes 2,13; Ga 5,22-23.
  - 2. Woda życia jest symbolem Boga, który płynąc w Chrystusie jako Duchu wlewa samego siebie w swój wybrany i odkupiony lud i staje się ich życiem i zasobem życia; przedstawia to w formie typu woda, która wypłynęła z rozłupanej skały (Wj 17,6; Lb 20,11) oraz symbolizuje wodę, która wypłynęła z przebitego boku Pana Jezusa (J 19,34).

#### **II. Upodobaniem Boga, pragnieniem Jego serca jest stać się źródłem żywych wód i udzielać siebie swemu wybranemu ludowi, tak by oni stali się Jego przyrostem, Jego pełnią dla Jego wyrazu – Jr 2,13; Ef 1,4-5.9.22-23; 3,16-19:**

- A. Zamysłem Boga było udzielić siebie człowiekowi, stać się jego radością i zaspokojeniem i uzyskać w ten sposób zbiorowy wyraz siebie, człowiek jednak stał się niewierny i porzucił Boga dla bożków – Jr 2,13.
- B. Izrael powinien był pić z Boga jako źródła żywych wód i stać się dzięki temu Jego wyrazem, Izrael jednak upadł porzucając Boga, źródło żywych wód i zwracając się do innego niż Bóg źródła, przedstawionego w postaci cystern, które Izrael przygotowywał dla siebie wkładając w to trud – w. 13.
- C. Poza Bogiem, który jest źródłem żywych wód nic nie jest w stanie ugasić naszego pragnienia i zaspokoić nas – J 4,14; 6,35; 7,37-38; Obj 22,17.
- D. Nic poza samym Bogiem, który jest źródłem żywych wód nie może uczynić nas Jego przyrostem, który wyrazi Go zbiorowo – Rz 8,2.10-11; 12,4-5.

#### **III. W Księdze Izajasza Bóg uważa siebie za nasze zbawienie będące żywymi wodami – 12,3; 55,1-2:**

- A. Zarówno Stary jak i Nowy Testament pokazują, że Bożym praktycznym zbawieniem jest sam przetworzony Trójjedyny Bóg, który jest żywą wodą – Iz 12,2-3; 55,1; Obj 7,10.14.17; 21,6; 22,1.17.
- B. Aby być naszym zbawieniem, Trójjedyny Bóg został przetworzony po to, aby stać się życiodajnym Duchem, który jest żywą wodą, wodą życia – 1 Kor 15,45b; J 7,37-39:
  - 1. Wody w Księdze Izajasza 55,1 oraz w Księdze Objawienia 22,17 to odkupiający Bóg, ten Bóg, który dokonał dla nas odkupienia poprzez swe wcielenie, ludzkie życie, ukrzyżowanie i zmartwychwstanie.
  - 2. Ogółem, to czym Chrystus jest i czego dokonał jest po prostu boską wodą, zwieńczonym Duchem, zwieńczeniem Trójjedynego Boga, żebyśmy mogli ją pić i radować się – Iz 55,1; J 7,37-39; 1 Kor 12,13.

#### **IV. Radujmy się naszym Bogiem jako żywą wodą, a nawet jako wodami – Iz 55,1:**

- A. W Księdze Izajasza 55 najbardziej uderzającym słowem są „wody”; słowo to pokazuje, że możemy radować się Bogiem nie tylko w jednym aspekcie, ale w wielu aspektach – w. 1.
- B. Myśl ta jest podobna do zawartej w Ewangelii Jana 7,38, która mówi o rzekach żywych wód wypływających z wnętrza tego, kto wierzy w Pana Jezusa; wody te są wieloma wpływami różnorodnych aspektów boskiego życia.
- C. Żeby radować się Bogiem jako wodami nieustannie pijąc Go, my, którzy jesteśmy grzesznikami, potrzebujemy odkupienia:

1. Odkupienie to jest ukazane w Księdze Izajasza 53, rozdziale, który ukazuje z Bożego dynamicznego zbawienia więcej niż jakikolwiek inny rozdział Biblii.
2. Po tym dokonany odkupieniu przedstawionym w rozdziale 53, w rozdziale 55 następuje wezwanie skierowane do spragnionych, by przyszli do wód i pili – w. 1.
- D. Wezwanie w Księdze Izajasza 55,1 jest jak wezwanie w Księdze Objawienia 22,17, gdzie Duch i oblubienica gorąco pragną, by spragniony grzesznik przyszedł zaczerpnąć wody życia dla swego zaspokojenia.

**V. Wody są zarówno wieczystym przymierzem jak i niezawodnymi łaskami okazanymi Dawidowi – Iz 55,1.3-4:**

- A. Będąc wcieleniem Trójjedynego Boga, który jest żywymi wodami (J 4,10.14; 7,37-38), Chrystus jest dla Izraela wieczystym przymierzem (Iz 42,6; 49,8; 54,10; 61,8b), a nawet niezawodnymi łaskami okazanymi Dawidowi – 55,1-3.
- B. Chrystus jest zarówno niezawodnymi łaskami jak i wieczystym przymierzem, które jest gwarantem tych łask – w. 3-4:
  1. Ponieważ nasza sytuacja była żalosna i nie przystawaliśmy do Bożej łaski, Chrystus, wcielenie Bożej łaski (J 1,14.17), stał się niezawodnymi łaskami; dzięki tym łaskom znajdujemy się teraz we właściwym położeniu i pasujemy do Boga oraz przyjmujemy Go jako łaskę (Ef 2,4).
  2. W Chrystusie, który jest niezawodnymi łaskami, Bóg dociera do nas w swej łasce i staje się naszą radością – J 1,1.4.14.16.

**VI. W wieczności Chrystus Baranek, nasz Pasterz poprowadzi nas do źródeł wód życia – Obj 7,17:**

- A. Określenie „źródła wód życia” odnosi się do wielu różnych źródeł jako wód życia i, podobnie jak w Ewangelii Jana 7,38 oraz w Księdze Objawienia 22,1, odnosi się do jedynej wody życia w różnych aspektach; wskazuje to na fakt, iż jedna jedyna rzeka wody życia popłynie wieloma rzekami, co służyć będzie naszemu radowaniu się.
- B. Podczas gdy Baranek pasie i wiedzie nas do źródeł wód życia, wprowadza nas w samego Boga, my zaś zyskujemy zasób żywej wody, którą jest sam Bóg – 7,17.
- C. Wychwalajmy Pana za to, że przywiódł nas do kościoła, gdzie jest źródło, którym jest sam Bóg, źródło żywych wód – Ps 36,9-10:
  1. Ta żywa woda płynie nieustannie i wypełnia nas do tego stopnia, że się z nas przelewa – J 4,14; 7,38.
  2. Gdy jesteśmy przepelnieni tą gaszącą pragnienie wodą możemy pokonać wszystko, co pojawi się na naszej ścieżce; dzięki żywej wodzie ze źródeł możemy pokonać wszystko – Obj 7,17; 3,21.

**Boże mieszkanie – dom modlitwy i dom Jego piękna**

Werset biblijny: Iz 57,15; 66,1-2; 56,7; 62,6-7; 60,1-3.7.9.13-14.19-21.

**I. Centralna myśl Pisma Świętego brzmi następująco: Bóg dąży do uzyskania budowli, żywego połączenia odkupionych przez Niego i zespolonych z Nim ludzi – Mt 16,18; Ef 2,21-22; 4,16:**

- A. Bóg zamierzył uzyskać grono ludzi, którzy zostają zbudowani w duchową budowlę i wyrażają Boga oraz Go reprezentują dzięki rozprawieniu się z Jego wrogiem i odzyskaniu utraconej ziemi – Rdz 1,26; 1 P 2,5.
- B. Boża budowla to pragnienie, jakie Bóg ma w swym sercu i cel Jego zbawienia – Wj 25,8; Mt 16,18; 1 P 2,2-5.
- C. Boża budowla to wyraz Boga jako życia w zbiorowym Ciele – Ef 2,21-22; 4,15-16; Obj 4,2-3; 21,11.18a.
- D. Zasada związana z Bożą budowlą polega na tym, że Bóg wbudowuje się w nas i nas wbudowuje w siebie, czyli zespała się z nami, tworząc jedną budowlę – J 14,20; 15,4; 1 J 4,15; Ef 3,17a; Obj 21,3.22.
- E. Boża budowla to zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga – 1 Tm 3,15-16; J 17,22; Ef 3,19b.21.

**II. Pan Jahwe pragnie mieć za swoje mieszkanie grono ludzi, w których może wejść – Iz 57,15; 66,1-2:**

- A. Bóg chce mieć w tym wszechświecie mieszkanie, które jest zespoleniem Boga i człowieka, w którym Bóg jest wbudowany w człowieka a człowiek w Boga; w ten sposób Bóg i człowiek, człowiek i Bóg mogą być dla siebie wzajemnym mieszkaniem – J 14,2.20.23; 15,4; 1 J 4,13.
- B. W Nowym Testamencie mieszkanie to, dom ten, to kościół, który jest mieszkaniem Boga w duchu wierzących – Ef 2,22; 1 Tm 3,15:
  - 1. Pan patrzy na tego, który jest ubogiego i skruszonego ducha i mieszka ze skruszonym i unizonym w duchu, aby ożywić ducha unizonego i ożywić serce skruszonego – Iz 66,1-2; 57,15.
  - 2. Przez wzgląd na zbudowanie Bożego mieszkania Pan jest jedno z naszym duchem, a nasz duch jedno z Nim; nasz duch jest tam, gdzie odbywa się budowanie kościoła, Bożego mieszkania – 1 Kor 6,17; Ef 2,22.
- C. Ostatecznym zwieńczeniem tej powszechnej budowli, tego powszechnego domu jest Nowa Jerozaleń; w mieście tym Bóg jest w człowieku i obiera go za swoje mieszkanie, a człowiek jest w Bogu i obiera Go za swoje mieszkanie – Obj 21,3.22; Rdz 28,12.17; 2 Sm 7,12-14.

**III. Boże mieszkanie to kościół, który jest domem modlitwy – Iz 56,7; 62,6-7:**

- A. W kościele, który jest domem modlitwy, Bóg chce, byśmy modlili się odnośnie Jego synów, dzieła Jego rąk i Jerozaleń:
  - 1. „O moich synów, i rozkazujcie Mi co do dzieła moich rąk” – 45,11.
  - 2. „Na twoich murach, Jerozaleń, postawiłem straż: cały dzień i całą noc nigdy milczeć nie będą. Wy, co przypominacie Jahwe, nie milczcie i Jemu nie dajcie spokoju, dopóki nie umocni i nie uczyni Jerozaleń chwałą na ziemi” – 62,6-7.
- B. W kościele, który jest domem modlitwy, modlimy się o spełnienie Bożego pragnienia, realizację Jego woli i wykonanie Jego ekonomii – 1 Krl 8,48; Dn 9,1-23; J 15,7; Mt 6,10; Ef 3,14-21; 5,27; Obj 14,1; 21,2:
  - 1. W kościele, który jest domem modlitwy, modlimy się zgodnie z Bożym pragnieniem i Jego myślą; modlitwa taka jest cenna i ważka, wstrząśnie ona bramami Hadesu i dotknie Szatana – Dn 9,1-23.
  - 2. Modlitwa, która podoba się Bogu, to modlitwa, która prosi o wykonanie Bożej woli i zwieńczenie Bożego dzieła – Mt 6,10; Kol 1,9; 4,12; Iz 45,11; 62,6-7; Ez 36,37.
  - 3. Nasza modlitwa w kościele, który jest domem modlitwy powinna być modlitwą o spełnienie Bożej ekonomii; święta ziemia, święte miasto i święta świątynia to trzy istotne rzeczy związane z Bożą ekonomią – 1 Krl 8,48; Dn 6,11.
  - 4. Modlitwa w kościele, który jest domem modlitwy, odbywa się z pozycji wniebowstąpienia, w związku z czym towarzyszy jej władza; gdy zajmujemy taką niebiańską pozycję i posiadamy taką władzę, nasze modlitwy stają się Bożym zarządzaniem i wykonują Bożą wolę – Ef 2,6; Mt 6,9-10.

5. W kościele, który jest domem modlitwy, modlimy się modlitwą wykonującą: wiążujemy na ziemi co zostało związane w niebiosach oraz rozwiązujemy na ziemi co zostało rozwiązane w niebiosach; oto modlitwa Ciała; możemy tak się modlić tylko wówczas, gdy „zgodnie” prosimy – 18,18-19.
- C. Centralny temat i cel modlitwy w kościele, który jest domem modlitwy, to przygotowanie chwalebego kościoła dla Chrystusa, kościoła, który będzie do Niego pasować i który spełni pragnienie, jakie On ma w swym sercu – Ef 1,5.9; 3,14-21; 5,27.

#### **IV. Jahwe upiększy dom swego piękna, aby siebie upiększyć – Iz 60,7.9.13.19; Ps 50,2:**

- A. „Króla w jego pięknie oglądać będą twoje oczy” (Iz 33,17a); „Król zapagnie twojej piękności” (Ps 45,12a).
- B. Całe piękno, doskonałość i przymioty znalezione w Bóstwie zależne są od tego, że Bóstwo jest trzema, a mimo to jednym; trzech, a mimo to jeden – w tym leży piękno – Hbr 2,3-4; Mt 28,19.
- C. W zbiorowym organizmie Ciała Chrystusa jest dużo piękna, doskonałości i cnoty – Ef 1,22-23; 4,16.
- D. Nowa Jeruzalem będzie ostatecznym, zbiorowym, przepięknym wyrazem Trójjedynego Boga – Obj 21,2.10-11.
- E. Cnoty, które my, chrześcijanie przejawiamy, powinny stanowić przejaw chwały i piękna w boskich przymiotach; chrześcijanin to ktoś, w kim boskość jest jego pierwiastkiem i rzeczywistością, z boskości tej boska chwała i piękno wyrażają się za pośrednictwem ludzkich cnót – 1 Kor 10,31; Flp 1,20-21a; 4,5.8.
- F. W Pieśni nad Pieśniami oboje, miłująca i Umiłowany, odznaczają się pięknem i cenią je w sobie nawzajem – 1,15-16; 4,1-5.7.
- G. Ponieważ kościół jest oblubienicą, musi odznaczać się pięknem – Ef 5,27:
  1. Piękno oblubienicy pochodzi od Chrystusa, który wbudował się w kościół i który następnie przez kościół się wyraża – 3,17.
  2. Naszym jedynym pięknem jest jaśniejący z nas Chrystus; Chrystus ceni sobie w nas wyraz samego siebie – Ps 50,2; 90,16.

#### **V. Chwała Boża będzie widoczna w domu Jego piękna – Iz 60,1-3.13-14.19-21; 2 Krn 5,13-14; Ez 43,1-5; Ag 2,1-9; Ef 3,21; Ps 26,8; 29,9b:**

- A. Chwała to wyraz Boga; chwała Boga to Bóg, który wyraża się w boskim życiu i naturze – Dz 7,2; J 17,22.
- B. Wieczna chwała to ostateczny cel Bożego zbawienia; Boże zbawienie wprowadza nas w Jego chwałę – Rz 8,21; Hbr 2,10.
- C. Pan Jezus modlił się o jedność wierzących w boskiej chwale przez wzgląd na zbiorowy wyraz Boga – J 17,22-23:
  1. Jedność ta stanowi wypełnienie modlitwy Syna o to, by Syn został w pełni wyrażony, czyli otoczony chwałą, w budowaniu się wierzących i by również Ojciec w pełni został wyrażony, otoczony chwałą, w otoczeniu chwałą Syna – w. 1, 5.
  2. Ojciec otoczony jest chwałą dzięki organicznej więzi wierzących Chrystusa z Ojcem w Synu we wspólną jedność współzamieszkiwania – w. 23.
  3. Jedność w Ewangelii Jana 17 służy otoczeniu chwałą Ojca w Synu; jedność ta to w rzeczywistości boskie otoczenie chwałą.
- D. Wyróżniającą się cechą Nowej Jeruzalem jest to, iż posiada ona chwałę Boga, Jego wyraz; miało to całkowicie nappełni chwałą Bożą, będzie ono zawierało Boga i Go wyrażało – Obj 21,10-11.
- E. Kościół obecnie powinien posiadać Bożą chwałę, przejawiać Go i wyrażać w tym cudownym, boskim przymiocie; Boża chwała wbudowana jest w kościół, On zaś w kościele się wyraża; Bóg zatem jest otoczony chwałą w kościele – Ef 3,21.

**Życ i ogłaszać Chrystusa, który jest jubileuszem łaski,  
ze względu na Jego powtórne przyjście**

Wersety biblijne: Iz 61,1-3; 65,17; 66,22; Kpł 25,8-17; Łk 4,16-22; Dz 26,16-19.

- I. Księga Izajasza 61,1-3 odnosi się do posługi Chrystusa, jako Namaszczonego od Jahwe, podczas Jego pierwszego i powtórnego przyjścia:**
- A. Wersety 1 i 2a w tym rozdziale odnoszą się do Chrystusa podczas Jego pierwszego przyjścia, kiedy to Jego posługa polegała na zwiastowaniu ewangelii łaski.
  - B. Wersety 2b i 3 odnoszą się do Chrystusa podczas Jego powtórnego przyjścia, kiedy to Jego posługa będzie polegała na pomszczeniu Izraela, a przez to przywróceniu go.
  - C. Proroctwo na temat Chrystusa, Namaszczonego od Jahwe, wypełniło się w formie przedsmaku podczas pierwszego przyjścia Chrystusa, przez wzgląd na wiek łaski, który jest rokiem przychyłności Jahwe, nowotestamentowym jubileuszem, prowadzącym w efekcie do powstania i zbudowania kościoła.
  - D. Proroctwo to wypełni się w formie pełnego smaku podczas powtórnego przyjścia Chrystusa przez wzgląd na przywrócenie Izraela i nastanie nowego nieba i nowej ziemi – 65,17; 66,22.
  - E. Wiek jubileuszowy dzieli się na dwa okresy – pierwszy okres to wiek nowotestamentowy, czyli obecny wiek łaski, drugi zaś to wiek tysiącletniego królestwa, który jest pełnią jubileuszu.
- II. Rok jubileuszowy w Księdze Kapłańskiej 25,8-17 przedstawiony jest w formie proroctwa w Księdze Izajasza 61,1-3, w rzeczywistości zaś wypełnia się w Ewangelii Łukasza 4,16-22:**
- A. Rok jubileuszowy obejmował dwa główne błogosławieństwa: oznaczał dla każdego powrót do swej własności oraz wyzwolenie z niewoli – Kpł 25,8-17.
  - B. Hebrajskie słowo „jubileusz” oznacza radosną wrzawę, wznoszenie okrzyków przy jednoczesnym grzmieniu trąby i ogłaszanie; to ogłaszanie nie jakiejś smutnej nowiny czy pieśni żałobnej, lecz ewangelii, dobrej nowiny, która jest wielką radością – Łk 2,10-11.
  - C. Rok jubileuszowy to wiek łaski, wiek Chrystusa jako łaski, która jest nam udzielana, byśmy radowali się Jego słowami łaski – 4,22; Ps 45,3; J 1,14-17.
  - D. Jubileusz Nowego Testamentu to wiek uniesienia, który służy naszemu zbawieniu – zob. 2 Kor 5,13-15; 6,2.
- III. Ogłoszenie jubileuszu w Ewangelii Łukasza 4 podporządkowuje sobie centralną myśl całej Ewangelii, zaś przypowieść o marnotrawnym synu w rozdziale 15 tej Ewangelii stanowi wspa-  
niały przykład jubileuszu – w. 11-32:**
- A. Syn marnotrawny opuścił dom ojca, sprzedał swój majątek i samego siebie:
    - 1. Ludzkie życie to tylko trud i smutek, i szybko przemija; prawdziwy stan ludzkiego życia wyrazić można w słowach: marność nad marnościami, pustka nad pustkami – pogoń za wiatrem – Ps 90,10; 73,14.16-17.25; Koh 1,2-11.14.
    - 2. Upadli ludzie nie mają obecnie prawdziwego mieszkania; dryfują i błędzą, pozbawieni domu, gdyż prawdziwym mieszkaniem człowieka jest Bóg – Ps 90,1; Rdz 28,17-19; J 15,4; Mt 11,28.
    - 3. Upadek człowieka to odpadnięcie od Boga; ludzie tego świata utracili Boga, który jest ich własnością i radością – Ps 16,5; Rz 9,21-23; Ef 2,12.
    - 4. Upadli ludzie zaprzędali również swe członki grzechowi, wskutek czego stali się niewolnikami grzechu – Rz 7,14; 6,19.
  - B. Pewnego dnia syn marnotrawny powrócił do swej własności i domu ojca; to jubileusz, wyzwolenie – wszystko stało się miłe i zapewniało zaspokojenie – Łk 15,20.24; zob. Kpł 25,10:
    - 1. Zostać zbawionym to powrócić do swego dziedzictwa, powrócić do Boga, przyjść na powrót do Boga i na nowo radować się Nim jako swoją własnością – Ef 1,13-14.
    - 2. Gdy mamy Boga, mamy wszystko; gdy Go nie mamy, nie mamy nic – *Hymns*, nr 1080.
    - 3. Musimy przyjąć Pana Jezusa, który jest prawdziwym jubileuszem w nas; mając Go, mamy Boga, który jest naszą własnością i możemy zostać uwolnieni od więzów grzechu i Szatana oraz cieszyć się prawdziwą wolnością i odpoczynkiem – Dz 26,18; Ef 1,14; Kol 1,12; Mt 11,28.
    - 4. Mimo, iż prawdziwi chrześcijanie mają Boga, wielu przypomina światła, które nie świecą, gdyż „nie włączają oni przycisku”, czyli nie obierają Boga za przynależny im dział – Ef 4,18; zob. Flp 2,9-16.

**IV. Życ na co dzień jubileuszem to żyć na co dzień w obrębie radowania się Chrystusem, żyć na co dzień, radując się Bogiem, który jest naszym dziedzictwem i prawdziwą wolnością – Dz 26,18; J 8,36:**

- A. Jubileusz obejmuje sobą to co przyjemne i co zadowala nasze serce, jesteśmy w nim wolni od trosk, spokojni i pełni radości; wszystko zatem jest ku naszemu zadowoleniu.
- B. Sekretom cieszenia się przez chrześcijanina odpoczynkiem jest zyskiwanie przez niego Boga jako jego radości; jeśli mamy Boga, wszystko jest ku naszemu zadowoleniu:
  - 1. Paweł nauczył się sekretu, jak żyć na co dzień w obrębie jubileuszu, sekretu, jak zyskiwać Chrystusa w różnych warunkach – Flp 4,5-7.11-13.
  - 2. Wszystko może nas zadowalać jedynie wtedy, gdy zyskamy wszechzawierającego Chrystusa, naszą radość; nie ludzie, sprawy i rzeczy na zewnątrz, tylko Chrystus w nas umożliwia nam zachowywanie spokoju i wolność od trosk w obliczu przeróżnych sytuacji – J 16,33.
  - 3. Gdy przyjmujemy Chrystusa jako Zbawiciela i życie, On wchodzi w nas i staje się dla nas jubileuszem; jeśli nie pozwalamy, by On żył w nas i jeśli nie żyjemy poprzez Niego, to w praktyce nie żyjemy w sferze jubileuszu – 8,11-12.
  - 4. Jeśli nasze serce nie kieruje się na Pana, tylko na inną osobę, rzecz albo sprawę, jest to bałwochwalstwo, które kończy się niedolą – 1 J 5,21; zob. Ez 14,3.5; 6,9.
- C. Możemy uwolnić się od potrójnego trudu w ludzkim życiu – trudu stawania się dobrym człowiekiem, trudu zamartwiania się i trudu cierpienia – obierając Chrystusa za nasze radowanie się, zaspokojenie i odpoczynek – Rz 7,24–8,2; Flp 4,5-7; 2 Kor 12,9.
- D. Życ na co dzień jubileuszem to żyć, obierając Boga a nie coś innego za powód do radości oraz radować się jedynie Nim w każdych okolicznościach; staje się On wówczas w nas podstawowym pierwiastkiem oraz centrum i prowadzi nas oraz usuwa z naszego ludzkiego życia wszelkie kłopoty – J 6,16-21; Kol 1,17b.18b.
- E. Naszą własnością jest Bóg i nasza wolność pochodzi z radowania się Bogiem; wolność to uwolnienie, uwolnienie od wszelkich więzów, ciężkich brzemion, całego ucisku i uciemnienia – zob. 1 Kor 6,12:
  - 1. Chrystus, który jest jubileuszem uwalnia nas z nędzy, niewoli, ślepoty i ucisku – Koh 3,11; Flp 3,8; 2 P 2,22; Łk 12,21; Obj 3,17.
  - 2. Możemy zostać uwolnieni i cieszyć się prawdziwą wolnością jedynie radując się Chrystusem, który jest życiodajnym Duchem, prawem Ducha życia – Rz 7,24; 8,2:
    - a. Jedynie ci, którzy radują się Bogiem, nie praktykują grzechu i są prawdziwie wolni – J 8,11-12.24.28.31-36.
    - b. Jeżeli nie radujemy się wystarczająco Panem, nadal wiele rzeczy nas zniewala; podejmowanie decyzji nic nie zmieni; nieustannie musimy przychodzić do Pana, żeby się Nim radować – zob. 4,24; 1 Kor 1,9.

**V. Bądźmy dziś sługami i świadkami, którzy żyją na co dzień ewangelią i głoszą ją – Chrystusa, który jest jubileuszem łaski – by zrealizować odwieczną Bożą ekonomię – Dz 26,16-19:**

- A. Głoszenie przez nas ewangelii to dęcie w trąbę Bożego pełnego zbawienia, które ogłasza światu: „Oto teraz czas upragniony, oto teraz dzień zbawienia”, rok jubileuszowy – 2 Kor 6,2; Dz 26,16-19.
- B. Słowo „jubileusz” w Księdze Kapłańskiej 25,10 oznacza okres wznoszenia okrzyków czy też dęcia w barani róg; dęcie w barani róg to głoszenie ewangelii, ogłaszanie wolności w czasie nowotestamentowego jubileuszu wszystkim grzesznikom zaprzędanym grzechowi, żeby powrócili do Boga i Jego rodziny, Bożego domostwa i wznosząc okrzyki radości cieszyli się Bożym zbawieniem w Nowym Testamencie.
- C. Głoszenie ewangelii ubogim, obwieszczanie jeńcom uwolnienia i ślepym odzyskania wzroku oraz odsyłanie uciśnionych wolnymi to wyzwolenie i błogosławieństwa jubileuszu – Łk 4,18-19:
  - 1. Głosić ewangelię ubogim to głosić ją tym, którzy są pozbawieni Boga, którzy są ubodzy w niebiańskie, duchowe i boskie rzeczy; ludzie, którzy żyją w świecie bez Boga nie mają nadziei – 12,21; Obj 3,17; Ef 2,12.
  - 2. Obwieszczać jeńcom uwolnienie to przydawać Chrystusa, Wyzwoliciele, tym którzy są więźniami wojennymi, wygnańcami i więźniami w niewoli Szatana; możemy zostać uwolnieni i cieszyć się prawdziwą wolnością jedynie wtedy, gdy radujemy się Chrystusem, który jest uwalniającym życiodajnym Duchem – 1 Kor 15,45b; 2 Kor 3,17-18.

3. Obwieszczać ślepym odzyskanie wzroku to otwierać oczy tym, którzy znaleźli się w upadku i zwracać ich od ciemności do światła, by mogli ujrzeć boskie rzeczy w duchowej sferze; do ujżenia tych rzeczy potrzebny jest duchowy wzrok i boskie światło – Dz 26,18.
4. Odsyłanie uciśnionych wolnymi to przyprowadzenie uciskanych chorobami i grzechem przez Szatana do radowania się Chrystusem, który jest uwolnieniem w Bożym zbawieniu – Łk 13,11-13; J 8,34.36.

**VI. Ponieważ wierzący radują się Chrystusem i obwieszczają Go jako jubileusz łaski Bożej, będą radować się Nim jako jubileuszem w pełni w tysiącletnim królestwie, a najpełniej w Nowej Jeruzalem w nowym niebie i nowej ziemi – Dz 3,20-21; Mł 19,28; Obj 21,1-2; 22,1-5.**